

РОЗДІЛ 1

ЕМІЛЬ

На вулиці йде дощ. Ні, він просто ллє та тримає мої нерви на межі. Дивно, що дорослий і здоровий чоловік переймається негодою за вікном, правда? А ще я негативно ставлюся до вітру й туману...

Це тому, що звук багато бачити й помічати, а самому залишатися непоміченим. Колись, до війни, мене звали Еміль Савар. У двадцять п'ять молодий француз мав багато сподівань і мрій. Тільки рекрутингова компанія виявила в мене геть не романтичні здібності.

І тоді я потрапив до пекла, де став професійним вбивцею. Солдат на війні повинен виконувати накази і я це робив. Та якось не зміг. Мені повеліли зачистити точку спротиву. На той момент я вже звук бачити у приціл очі смерті, але ж не беззахисних жінок і дітей! Тому я потонув. Не знайшов нічого розумнішого, як залишити зброю біля лунки сипучих пісків. У пустелі вони не рідкість. Керівництво повірило й мене визнали зниклим безвісти.

Не відкрию таємниці, якщо скажу, що немає в світі людини, котра не хоче додому. А ті, хто стверджує протилежне – просто блазнюють. Ось і мій шлях у рідні краї виявився довгим та непростим. Десь у роззявкуватого подорожнього я поцупив посвідчення особи й трішки готівки. Так повернувся в Париж.

Спочатку вночі ходив на вулицю Фонтен-о-Руа. Туди, звідки я пішов на війну й годинами дивився у вікна колишньої домівки та згадував минуле життя. Але потім темні віконця засяяли світлом і стало ясно, що домовласник вселив нових пожилеців. Виходить дізнався, що я безповоротно згинув.

Я ж продовжував жити чужим життям як Бенджі Кітт, турист зі Штатів, що посіяв свої документи десь посеред Афін. Ночував у дешевих мотелях, працював вантажником, прибиральником, навіть верхолазом. Там, де не дуже переймаються біографіями тимчасових робітників. Та скоро жити вигнанцем вдома мені набридло, а ще я добряче програвся й тоді вирішив згадати свій військовий фак.

Через геть ненадійні джерела отримав першу роботу та зброю й віртуозно виконав завдання. А як почув віддачу приклада і палець на спусковому гачку – ледве не завив. Ні не за знищеною ціллю, а від туги, що накрила. Виходить немає в мене іншої долі, ніж звільняти світ від потвор і пройдисвітів? Замовник пропонував мені постійну роботу та я однак по життю й тому відмовився.

Наразі неважко шукати замовлення в мережі. Всі хочуть когось вбити, а вже чужими руками й поготів. Це дуже сумний висновок та мені зовсім не кортить хапатися за першу ліпшу справу. Нести смерть – геть не моя пристрасть, а звичайний хліб.

Головне перевіряти факти й необхідність крайніх дій. І це робити досить легко. Хаотичний рух містом не дає можливості відстежити «цікавого». А якщо незабаром мішень перестає існувати – значить роботодавець не жартував і

винагороду отримав колега-конкурент. Дехто з нас байдуже натискає на гачок. А я їй досі не можу! Та вже попрацював кілька разів і тепер вважаюся примарним паризьким кілером.

Правда мого життя сумна, адже й зараз я сиджу в орендованій кімнаті та дивлюся на грозу за вікном. От навіщо вона зачепилася за Ейфелеву вежу? Не могла пройти десь поза містом? Я ж затримуюся з виконанням роботи вже на декілька днів. То мені треба було перевірити правдивість злочинів жінки. Потім я ходив до собору помолитися. А тепер цей клятий дощ заважає чисто зробити справу й отримати решту до авансу, що товстенькою купкою лежить у пакеті на вікні.

Комусь почулося – жінка? А як же принцип: не вбивати жінок і дітей? Та інколи в тілі жінки сидить така потвора, з якою не зрівняється жоден кілер-чоловік. Ця звірюка торгує дівчатками, що злітаються до Парижа з різних причин. В основному діти зубожілих родин, що шукають у столиці кращої долі. А та погань живе вільним життям, у своєму заміському маєтку, й навіть не криється. Вона називає себе власницею приватного коледжу, а місцеві таблоїди сурмлять, що мадам меценатка й добродійка, яких не бачив світ...

Та я вже знаю про неї таке, чого не друкують паризькі ЗМІ. Наприклад, про таємні апартаменти, де за великі бариші гвалтують і знущаються з її підопічних заможні збоченці. А потім сухі поліційні звіти свідчать, що знайшли в Сені чергову невідому дівчину, з ознаками насильницької смерті та присутністю в тілі важкої наркоти.

Наступного дня, коли я зрозумів, що погода грозою не обмежиться й дощ перейшов у затяжний, вирішив залишити у сховку улюблену зброю й піти в гості до «шанованої» особи, прихопивши ніж. Цим інструментом я володію ніяк не гірше. А для такої тварюки кулі дійсно шкода. Звісно я докладно вивчив план маєтку та денний і нічний розклад цілі.

Ох і добре ж облаштувалася ця мерзота коштом загублених молодих життів! Я не казав, що вмію ходити тихіше за кішку? Так, умію. Тому до величезного двоповерхового будинку зайшов з боку зимового саду, через завжди відкриті скляні двері.

Навіщо цій гидкій бабі так багато місця? Ну звісно, щоб проводити тут, серед покидьків і босоти, свої відьмацькі шабаші та домовлятися з ними про подальше душогубство. Тільки наразі час зав'язувати з філософією мораліста й непомітно прямувати нагору. Пізня година і слуги також вляглись. А я знаю, що перед сном потвора приймає омолоджувальну ванну і їй буде геть не з руки чинити спротив.

По всьому простору доречно горить лише нижнє нічне освітлення й мені це на користь. Я обережно рухаюся вздовж стіни та прочиняю добре змазані двері. Ось вона лежить, з кублом волосся на голові, спиною до мене. Поруч високий келих червоного вина та монотонне булькання турбомасажу, що також допомагає мені.

Я заносу ніж і роблю свою справу майстерно й миттєво. Струмись крові стікає до води й вона швидко стає червоною, а моя ціль навіть не розуміє, що вже мертва. Уважно прислухаюся – тиша... Добре! Справу зроблено, треба забиратися звідси.

Пульс перевіряти марно. Мертвішою паскуда вже не буде. Кілька секунд і я обережно спускаюся сходами вниз та виходжу надвір. Стриженими газонами ми не ходимо, щоб не залишати слідів. Тому я прослизнув кам'яною доріжкою, перестрибнув через паркан і опинився за межами маєтку.

Одяг у мене чистий. Я добре вмію робити своє діло й ніколи не полишаю кривавих плям на собі. Трішки медичної підготовки й усе о'кей. Гуляючи набережною Сени, скидаю у воду ніж. Шкода, він був добре збалансований! Але майже будь-який криміналіст, почаклувавши над використаною зброєю, може зробити небажані для мене висновки. І тому річ назавжди прямує до багатотонного мулу страшенно забрудненої ріки.

Була б у мене власна домівка, тоді купив би собі цілий набір ножів. Нещодавно бачив просто фантастичний! Але поки я не можу дозволити собі арсеналу зброї, адже веду життя суцільної невидимки. Ось я чиркнув запальничкою й спалив на широкій огорожі мосту рукавички, а попіл відправив слідом, до води. Тепер справу завершено.

Дивіться й дощ чомусь раптом стих! Виходить ми обоє на сьогодні виконали свою мокру роботу і можна спокійно прямувати на квартиру. А там і собі прийняти розслабляючий душ та забутися серед снів.

РОЗДІЛ 2

ЛІЗА

Раптово прокидаюся й шукаю та не знаходжу під подушкою улюбленої іграшки – телефона. Де він? Точно, забула біля джакузі! Сьогодні між лекцій побилася з Жюстін. Ця тварюка стверджувала, що Вінсент кохає лише її!

Цілий день під формою намагалася сховати припухлості, а вдома відразу полізла до маминої ванни. Кажуть, що гідромасаж допомагає зняти синці. Там і залишила частину себе – мій новітній гаджет. І хоч на годиннику пів на першу, я повинна зайти на свою сторінку в мережі. Вінсент вночі пише мені такі сексуальні непристойності...

Але в холі я відчула рух та підсвідомо завмерла. Це був справжній жах! Згори, по сходах, обережно крався страшний незнайомиць. Кремезний, сірий, в чорних латексних рукавицях. Я сховалася за дверима й розуміла, що кричати марно. Нехай краще йде. Якщо й поцупив щось з маминих прикрас у спальні, дешевше обійдеться купити нові. У нього ж явно є зброя, а я ще поживу аби Вінсент був тільки мій!

У мене добра фотографічна пам'ять і впізнати цього, як спитають поліціанти, буде пара дрібниць. Дурисвіт пішов грабувати добрих людей, навіть не прикривши обличчя. Напевне з новачків! От скільки разів наш адвокат, мсьє Шантоні, прохав маму облаштувати в будинку систему відеоспостереження. А вона сміється й жартує, що пильне око камер спотворить її таємничий світ. Та наразі вони були б доречні.

Я відчуваю тремтіння у всьому тілі. Чекаю у сховку. Хто їх знає, можливо він не один? Тільки всюди мертва нічна тиша. Що я тут забула? А! Треба забрати телефон нагорі. Я йду спираючись на стіну, бо ноги дрижать, мов після забігу. Перед дверима ванної кімнати зупиняюся та ввічливо стукаю. Знаю, що вона перед сном любить трішки випити улюбленого червоного й інколи задовольняє себе у воді... Але на стукіт мама не реагує. Може заснула? Тоді точно треба розбудити, бо це небезпечно.

Рішуче заходжу й бачу жахіття, яке залишиться в голові, серці й кожній клітинці моєї свідомості до моменту, поки я не зроблю те ж саме з Ним... Адже моя єдина рідна душа наразі плаває у кривавій рідині й бульбашки продовжують змішувати той кошмар.

А вона лежить, неприродно опустивши голову вниз і більше ніколи гордо не скине її на публіці. Не засміється своїм запальним сміхом і не скаже мені: «Ліз, моє дурне дівчисько, навіщо ти малюєшся? Ти ж найчарівніша на землі!»

Далі я даремно намагаюся її трясти, щоб оживити й тому вже вся мокра та червона, а вона не хоче дихати й сміятися... Просто мовчить! Від шоку мене теліпає сильніше. Тут здається страшенно холодно і я зціплюю зуби та намагаюся квилити мов тварина, бо кричати не сила...

Та вихід є! Шукаю: чим укоротити віку й собі, тільки раптом чую: «Не треба! Живи, щоб мститися...» Дійсно, цей внутрішній голос правий! Я знову втрачаю здоровий глузд і починаю битися в нападі істерики. А потім ковзаю на слизькій підлозі й падаю без свідомості.

Приходжу до тями на вулиці. Ще ніч. Я лежу на ношах, вкрита ковдрою, а навколо сліпуче миготіння ліхтарів спецтехніки й купа людей у формі. Лікарі у своїй, поліціанти у своїй. Всі стурбовано бігають по нашому двору, а я нічого не розумію... Голова збоку дуже болить. І здається вона забинтована. Я що десь впала чи то наслідки вчорашньої бійки з подругою по коледжу, за хлопця?

Раптом бачу, як з нашого дому медики виносять щось повністю вкрите плівкою. Не розумію, мама когось вбила? Ні, вона буває ексцентричною, але ж не настільки. Оце мені горе! Та мсьє Шантоні великий маг серед юристів. Він зробить так, що маму не посадять.

А в голові відбувається щось дивне... Світ гойдається та здається несправжнім... Де моя мама? Бачу червону воду і якийсь змазаний силует незнайомця на сходах... Намагаюся встати, але чую рішучий наказ:

– Мадмуазель, будь ласка, лежіть! Вам наразі не можна різко рухатися.

Чому хтось диктує мені у власному дворі? Я хапаюся за боки ношів та продовжую сповзати. Тоді людина у медичній одежі силоміць вкладає мене назад і пристібає ременями, наче ляльку.

– Що Ви робите? Відпустіть! Мені терміново треба до мами, – сіпаюсь я й відчуваю новий сильний біль в голові, а тіла зовсім не чую. Далі мені щось колють

і знову сутінки...

...Тепер світло дуже яскраве. Навколо все якесь біле й порожнє. Господи, це ж я в лікарні! Пам'ятаю, як вночі мене забирали сюди.

– Вітаю, мадмуазель Еліз! Ні-ні. Тільки ні в якому разі не робіть зайвих рухів, – дбайливо каже невідомий чоловік, можливо лікар.

– Чому? Де я? Покличте мою маму! – питаю й вимагаю все відразу, а дядько починає уважно вивчати моє обличчя, наче на ньому щось написано.

– Ви нічого не пам'ятаєте, так? – далі крутить якимись дурними скельцями та сідає біля ліжка на стілець. – Лізо, Ви впали й отримали серйозну травму голови. Тому пам'ять вибірково відсутня. Звісно все відновиться, але поступово...

– Де моя мама? Що сталося? – здається я кричу та голос кволий, наче чужий.

– Зараз мадмуазель Хлоя під'єднає Вам крапельницю. Прошу Вас, заспокойтеся й поспіть. Трохи пізніше ми поговоримо, – рішуче встає лікар, а дівчина підсовує до мене штангу з ємностями рідини та віртуозно розтинає голкою мою вену.

Не знаю: скільки я тут і навіщо? В мені вже нарobili достобіса дірок і все страшенно болить, а сказати щось путнє ніхто не хоче. Медики пересуваються туди-сюди, мов роботи й виконують свою роботу. Я вдячна їм за турботу, але навіщо воно мені? Достатньо було б відлежатися вдома кілька днів. Там мама зробить мені улюблений омлет, обійме й весело розсміється. І миттю все погане забудеться.

– Скільки я тут? Коли Ви мене відпустите? – вкотре чіпляюся я до лікаря, а він стурбовано поглядає на мене та намагається посміхнутися:

– П'ять днів. Лізо, Ви у нас всього лишень п'ять днів. Так швидко Ваша травма не лікується. А головне: треба потроху відновлювати пам'ять. Скоро до Вас прийде психолог, щоб зрозуміти наскільки все серйозно. Поспішати не будемо. Обіцяєте мені, мадмуазель?

– Та я б з радістю пообіцяла, але коли Ви дозволите мені побачитися з мамою? – товчу йому одне й те ж, а він тяжко зітхає та говорить повну дурню:

– Ось цього робити не треба. Вам ще довго жити на землі, дівчинко. Даруйте! У мене обхід...

Що він верзе? До чого тут моє життя на землі? Чому вони всі такі утаємничені? Мовчки поглядають на мене очима повними жалю, наче я заразна чимось невиліковним. А я лише впала трохи й стукнулася головою. Та мама, після останньої підтяжки стверджує, що наша медицина на висоті. Ось і мені б тільки добратися до рідненької!

РОЗДІЛ 3

ЕМІЛЬ

Після виконаної роботи ніколи не пропускаю нічних чи вранішніх новин. Звісно я не дивлюся канали, де освітлюють політичні події, але кримінальні – перевіряю завжди. Не через жагу до слави, а якраз навпаки. Дуже хочеться, щоб про мої справи взагалі не знали. Але так не буває, адже від моєї руки гинуть останні покидьки. Іншими я не займаюся, хоча про це вже говорив.

Отож зі сходом сонця вмикаю телик і чую необхідне сухе підтвердження та клацаю, не дослухавши. Якраз у той момент отримую повідомлення, що повинен з'явитися в обумовленому місці, для завершення угоди. Тобто зі мною бажають чесно розрахуватися. Хоча завжди існує вірогідність простої ліквідації виконавця іншим снайпером. Такі в нас правила: ніхто й ніколи не дасть стопроцентної гарантії на наступний день.

Звісно краще б це була комірка на поштамті або сховок серед кущів. Та цього разу мене викликають особисто. Власне так і передбачалось. А коли що, я спробую втекти. Булонський лісопарк мною добре вивчений і зникнути там – дитячі забавки.

Знайоме авто і кур'єр той самий. Він чемно вітається й подає пакет з винагородою. Я заглядаю, але не перераховую. Навіщо? Торговці смертю не мають звички підкладати фальшивки. Тому, що інколи сподіваються на продовження співробітництва або просто непокояться за власні життя.

– Хвилинку, будь ласка, – зупиняє мене посередник. – Господар велів переказати Вам вдячність за майстерно виконану роботу, а ще попередження. Річ у тому, що Ви залишили непотрібний слід.

– Перепрошую? Що мається на увазі? – дивуюсь я його впевненості.

– Хазяїн визначився на Вашу користь за фантастичний образ безликої тіні. Але в маєтку мадам Хейсбі, після Вашого зникнення, розгорнулася справжня драма. Добре, що журналісти спали, та медики й поліціанти вночі витоптали там всю траву. Зі своїм завданням Ви справилися на відмінно тільки чомусь не помітили поруч її доньки...

– Це погано. Але замовлення на дитину я відхиляю! – безкомпромісно киваю співрозмовнику.

– Цього я Вам не говорив. Тема поки закрыта. Дівчина лежить у клініці, з травмою голови. Ймовірно, побачивши мертву матір, вона невдало впала й тепер лікарі зайняті її пам'яттю. Ми звісно простежимо подальший розвиток подій, але для Вашого блага треба зробити те, що Ви також добре вмієте: розтанути як весняний сніг.

Я сидів у тому авто й не вірив власним вухам! Як я міг не помітити дитину? Хіба що вона сховалася десь у кутку, а значить бачила в обличчя? Тому відповідаю:

– Добре, це я зроблю. Давно хотів трохи відпочити. Тільки останнє запитання, просто з цікавості. Скільки доньці років?

– П'ятнадцять. Вона навчалася в коледжі своєї матері та ймовірно повернеться

туди, коли відновить пам'ять. Ми зможемо отримати результати її спогадів і залишимо Вам повідомлення в мережі. Якщо дівчисько Вас не бачило – спокійно повернетесь до виконання завдань тут.

На цьому я розпрощався й пішов парком у напрямку оренди авто. Взяв простенький Джип і поїхав кататися містом. Перевірявся з пів години та за мною довго не прямувала жодна машина. Тоді я повернувся на квартиру, по-військовому зібрав свій нечисленний скарб і залишив домовласнику ключі під килимком. Адже розраховувався з ним наперед за місяць.

В голові весь час свербіли слова посередника: «Ви залишили непотрібний слід...» Від них мене аж корчило! Не через гордість чи страх, а з професійного погляду. Я звик працювати неймовірно чисто. А тепер сам, наче кріт, ховаюся в орендованому Джипі на їду на середній швидкості, не привертаючи уваги камер і людей навкруги.

За містом пообідав у пристойній таверні, але жодного задоволення від їжі не отримав. Просто заправився в дорогу. Взяв з собою великий бургер з м'ясом та овочами й поїхав трасою в бік Ліона. Десь годин за п'ять доїду. Давно вже хотів побувати на батьківщині матері. Там вона й похована. Померла, коли я ще служив. А мені, за мокрими справами, ніяк не вистачало часу побувати на її могилці.

Далі чомусь почав розмірковувати, що повинна відчувати дівчина, котрій сказали, що я вбив її матір? Ну, тобто хтось убив найголовнішу людину в її житті. Адже вона ще геть мала й та потвора, скоріше за все, була лагідна до своєї дитини. Як взагалі жінка, що мала доньку-підлітку дозволяла жорстоко знущатися й губити життя таких же малих? Навіть мені, вбивці-привиду, не зрозуміти її бізнесових мотивів.

Чому не відкрити інші коледжі? Грошей за комерційне навчання батьки платять достатньо. Невже не вистачало на життя для неї й дочки? Та всі ці байки в моїй голові вже нічого не варті. Тепер потрібно знайти себе на новому місці. Тобто знову вбивати? Але ж це єдине, що я вмію добре робити.

Довгий літній день дозволив мені не лише вдало доїхати, а й знайти достойне житло. Ліон зустрів мене привітно. Я провів тут багато днів свого звичайного хлоп'ячого дитинства. Бігав з однолітками старими вулицями та знав силу-силенну переходів і потаємних дворів, якими славиться місто. З такими ж шибениками грав у футбол чи плавав та засмагав на берегах ріки Сонни. А тепер з'явився, наче вовк гнаний мисливцями, щоб сховатися від знедаленої мною дитини... Інколи через такі думки я шкодую, що дійсно не потонув у пісках африканської пустелі.

Та не варто забувати, що ліонські дівчата можуть витягнути з будь-якої хандрі. Завтра поїду на кладовище, а зараз на пару годин зняв біля Амфітеатру повію й запросив до своєї кімнати. Цим невтомним трудівницям туристичної галузі до снаги цілодобово робити місто ще цікавішим та яскравим.

Ось і мене Катрін прийняла за спортсмена, що приїхав до Ліона на змагання з греко-римської боротьби, які виявляється тут наразі проходять.

– Чому ти так вирішила? – питаю її в розпалі процесу, а вона працює на совість,

сидячи верхи на мені й завзято сміється:

– Та тому, що там всі такі ж качки як і ти. Тільки вони трохи молодші.

– А значить я застарий? – перевіряю на справжність її соковиті груди.

– Ну, не те щоб зовсім. Але ж тобі вже точно за тридцять, – навзаєм масажує вона мої мускулисте тіло та милується ним, дуже відверто облизуючи губи.

– Яка спостережлива! Мені дійсно тридцять один. А тобі наїзднице скільки? – просовую палець до її рота та роблю рухи, від яких повія починає заводитись. Потім ввічливо звільняє рота, щоб відповісти й каже:

– Двадцять чотири. Але ти не дивись, що я куртизанка. Між іншим, маю за плечима спеціальну освіту. Правда за фахом влаштуватися не вдалось, а жити якось треба. Ось і підхопили мене дівчата біля якогось бушона (ліонський ресторан). Власне тут повсюди купа заможних туристів. Давай я тобі зроблю те, що замислив. Не спиняй свою шалену пристрасть, пустельний принце!

– Чому саме так? – щиро дивуюся я її дедуктивним здібностям і чую у відповідь:

– Та тому, що в тобі точно наполовину грає східна кров...

Вона схиляє голову все нижче і я відчуваю гостре задоволення та відверто кажу:

– Ні, лише на третину. А тепер просто помовч і зроби мені це якомога приємніше.

РОЗДІЛ 4

ЛІЗА

Вже три роки, як мама на небесах. Я давно знаю про це. Адвокат родини, мсьє Робер Шантоні, дуже добра людина. Тепер він мій наставник і опікун. Це по закону, а по життю закинув тоді свою прибуткову практику й став мені, наче рідний. За це я дуже вдячна йому.

Наш коледж назвали маминим іменем і я отримала його диплом. Але хіба це може замінити мені її яскраву посмішку, шалені жарти й ту божевільну жіночу пристрасть до всього на світі? Мсьє Робер каже, що з кожним днем я стаю на неї все більше схожа. Така ж безкомпромісна й цілеспрямована, хоч через ці вроджені якості йому важко зі мною. Та стриманий і мудрий чоловік терпить мої вибрики й сумно кличе «сиротиночкою».

Мою биту голову в клініці вилікували. І пам'ять повернулася та на жаль не вся. Я часто бачу уві сні, як мама плаває в червоній жижі, що булькає й тоді пронизливо кричу та просинаюся... А вбивцю пригадати ну ніяк не можу!!! Він залишається в моїй голові сірим привидом і жоден психолог та комп'ютерні програми поки не допомогли просунутися в персоналізації тварини, котра відібрала мою найдорожчу.

Одна медикія заспокоїла! Сказала, що людський мозок спеціально блокує найстрашніше та важке. І цього ніякими гіпнозами не подолати. Прозріння прийде,

коли я перестану боятися чи просто побачу його на вулиці.

Та я не збираюсь сподіватися на випадок і тому знайшла собі вчителя. Ні, не танців чи флористики. Ще в коледжі настирливо шукала: хто може навчити мене стріляти й битися. Спочатку натякала про допомогу Вінсенту, але той кінь думав лише про секс і віддав перевагу Жюстін. А скромний і непомітний Даніель, що завжди кохав мене, взяв і повів до тиру в міському парку. Ми добре повеселились, а потім він познайомив мене з господарем розважального закладу.

Чоловіка звать Анвар. Здається він з Алжиру і його гострий погляд та мужній стан видають неабиякі військові здібності. Власник тиру злегка припадає на ліву ногу й має на щоці непривабливий шрам. Та мені ж за нього заміж не виходити!

Ми посиділи в кафе й Даніель розповів Анвару про моє бажання навчитися стріляти зі справжньої зброї. На це чоловік лише безтурботно розсміявся. Він сказав, що коли я буду так само влучати в ціль з бойового пістолета, як сьогодні з іграшкової зброї, то навчити мене можна років через сто. Та я не образилась і запитала: скільки навчався він?

– Мадмуазель, а Ви прониклива! Чому вирішили, що я взагалі вмю щось, окрім дарувати дітям м'які іграшки? – підступно примружив свій погляд він. Від тих пронизливих очей у мене всередині щось торкнуло й притихло...

– Тому, що Ви точно були військовим. Це видно за кілометр. Мама навчила мене спостережливості. І хоч я не влучила сьогодні в жодну ціль, поставлю всі кишенькові гроші на те, що Ви служили у війську, – загорілись азартом мої очі.

– А давайте! – відповів на мій виклик чоловік й простягнув через стіл свою міцну долоню.

Я вихопила з жилетки кілька купюр, та він миттю забрав руку й похитав головою:

– Я ж пожартував, мадмуазель! Так, я був військовим. Ми з покійним батьком Даніеля разом служили в легіоні. А тепер я лише наглядач за тиром у парку розваг. І все, – сумно розвів руками він, але я не збиралася відступати.

– Даніелю, хоч ти допоможи! Мсьє Анвар відверто не хоче тренувати мене. А я платитиму чесні гроші. Скільки скажете, вони в мене є. Тільки дайте мені надію, що колись я віддячу тварині, котра забрала в мене маму, – просила обох зі сльозами на очах та відповів мені Даніель:

– Лізо, ти так дограєшся до виклику в поліційне відділення. Хто говорить про подібне на вулиці? А до тиру тобі ходити не заборонено. Нехай мсьє навчить тебе влучати в зірочки й зайців. Про інше мова не йде. Правда, дядьку Анваре?

Тепер я допетрала, що ці двоє добрі друзі, не дивлячись на різний вік. Вони тихі й непримітні, але думають однаково. Я перевела погляд на колишнього воїна й зрозуміла, що знайшла, кого шукала. Наразі його спотворене обличчя вже не було лихе. Воно випромінювало доброзичливість і він сказав наступне:

– Я ніколи не відмовляю дітям розважатися у своєму тирі. Звісно приходьте коли

завгодно, мадмуазель.

– Дякую Вам, мсьє! Не переймайтеся через вік. Мені вже є вісімнадцять. Це до банку я беру опікуна. Та насправді геть доросла! – гордо задрала я голову.

Мабуть, мої щирі зізнання прозвучали смішно тому, що обидва співрозмовники виховано опустили очі та змовчали. Скоро ми з Даніелем пішли.

Я ледве дочекалася наступного дня й примчала до міського парку вже без одnogрупника. Сьогодні в тирі було весело. Купа малечі з батьками намагалася виграти здорового жовтого ведмеда, з сердечком на грудях. Але пухнастий звір вперто не бажав покидати насиджену полицю.

Анвар мовчки спостерігав за тією баталією, та коли я з'явилася в полі зору знову оповив мене гострим магічним поглядом. Чоловік оцінив зграю діточок і помітив одного нещасного на візочку. Його батько точно не вмів влучно стріляти й тоді господар розваг взяв до рук іграшкову зброю та однією рукою, навіть не прицілюючись вибив усе, що рухалось. У відповідь панель заграла яскравими барвами, а мій знайомий взяв ведмеда й простягнув татові нещасної дитини:

– Тримайте для хлопчика. Думаю, він заслужив цей приз. Заходьте до мене ще!

– Дякую, мсьє! Але ж ми його не виграли... – знітився родич дитини-інваліда.

– Іншим разом повезе більше! Даруйте, любі діти, та на сьогодні тир зачиняється. Мені треба повернути звірят на місце. Приходьте завтра, я всіх чекатиму! – щиро посміхнувся відставний легіонер і весела купа людей розбіглася.

– Ви дуже добра людина, мсьє! – зробила я очевидний висновок. – А ще я просто вражена Вашою майстерністю. Прошу Вас: навчіть мене хоча б кільком способам стрільби. Тоді до смерті молитиму за Вас Бога.

– Це будуть марні старання, мадмуазель! Бог мене до себе не прийме, – тяжко зітхнув майстерний стрілець. – Та не зашкодить навчити Вас трохи власному захисту. Поїхали до мене на ранчо, там для цього все є. Я давно вже збирався тут прибратися. Чомусь, як глянув на ту приречену дитину, мене понесло.

Він зачинив віконця тиру й опустив навіс.

– Ось я й кажу, що Ви чуйний і сміливий! Я обов'язково допоможу Вам порозставляти іграшки. Тільки будьте моїм учителем. Що завгодно зроблю, але я повинна вміти стріляти! – відчайдушно вчепилась я в його руку та відчувала, що ця мужня людина не підведе.

РОЗДІЛ 5

АНВАР

Він посадив мене до старенького корвета й ми поїхали в передмістя, що на іншому кінці Парижа. На околиці невеличкого поселення стояв скромний будинок.

– Ви тут один живете? – миттю полізла я до особистого.

– Звичайно один. Кому я потрібен? Та й немає в мене в цій країні жодної рідні. В Алжирі є брати й тітка. Але саме Франція витягнула мене з лап вірної смерті. Тут гарно зашили й допомогли знову стати на ноги. Так і живу серед спогадів вночі та дитячого сміху вдень, – сумно й досить неочікувано зізнався він.

– Я буду вашим другом, якщо захочете, – впевнено бовкнула я й розуміла, що у нас обох є спільна самотність та відсутність поруч рідних людей.

– Дякую, дитино! Тільки з мене поганий друг. Я старий і нудний, а ще каліка. Проходь, будь ласка, сюди, – відімкнув він міцні дерев'яні двері й запросив піти сходами вниз.

Тепер я опинилася у справжньому військовому тирі. Чи краще сказати на стрільбищі. Все як у кіно: паперові цілі розвішані вдалині на різній відстані. Солом'яні тюки, доріжка для бігу, а ще тренажер для м'язів і боксерська груша...

– Нічого собі! Як у Вас тут все серйозно. Виходить я не помилилася? Ви дійсно готуєте людей для якихось місій? – знову попхалася я туди, куди мене не запрошували.

– Та яких там місій? Старі каліки інколи розважаються аби відчутти, що ще живі. Скажи, а ти не голодна? У мене є овече молоко, воно смачне й поживне. Мабуть, такого й не куштувала ніколи? А дають їх дві мої кудлаті красуні, – лагідно посміхнувся чоловік.

– Дякую, ні. Може пізніше подивлюся на овечок. А тепер, будь ласка, хоча б дайте потримати справжню зброю, – щиро заглядала я в його очі та відчувала дивний потяг до геть незнайомої людини. Він вабив мене своєю силою й загадковістю. Може тому, що я ніколи не знала батька, а може тому, що він вміє вбивати людей?

Анвар пішов у куток, відкотив у бік стос соломи та витягнув з кишені зв'язку ключів. Взяв найдовший і відчинив важкі залізні дверцята сховку. Якусь мить подумав та, прикривши сейф, приніс мені невеличкий дамський пістолет...

– Перепрошую, мсьє Анвар, але такого я не хочу! Мені треба щось потужне й міцне. Щоб відразу вбивало! – негативно закивала я своєю дурною головою, а він тихо посміхнувся й відповів:

– Гранатометів мені сьогодні не завозили.

Я зрозуміла, що стара контузія від падіння в ванній, ще й досі заважає мені бути адекватною та знизала плечима:

– Даруйте! Я знаю, що виглядаю дурепою, але зрозумійте мене...

– Якби не розумів, тебе б тут не було. Але й ти зрозумій, що не можна починати з танка. Спочатку взагалі я хочу побачити на твоєму тілі хоч якість м'язи. Зброя не терпить слабких рук чи ніг. Отож, наступного разу прихопи з собою одяг дівчаток для фітнесу й почнемо зі звичайних спортивних вправ. А поки на, потримай оце.

– Він заряджений? – з острахом подивилась я на темну сталь.

– Жартуєш? Звичайно, ні! Хочу побачити твоє перше враження. Це буде відраза чи магнетизм, – сканував він моє обличчя своїми неймовірно проникливими очима та вже точно знав, що мороки з такою «ученицею» буде сила-силенна.

Тоді я вперше в житті взяла до рук вбивчий інструмент й від задоволення мало не захлинулась.

– Ого, важкенький! Але він мені подобається, – проковтнула я повітря й спробувала різко повернутися в бік цілей. Добре, що розумний чоловік дав мені незаряджену зброю, бо той піруєт міг перетворитися на останній у моєму житті.

Від хвилювання й дурощів я втратила рівновагу та збиралася впасти, але дбайливі й міцні руки вчителя вдало підхопили мене. Ой, як соромно! Наче дитині, з котрої впали штанці... Моє обличчя спалахнуло вогнем, але крім ганьби я відчула в його обіймах щось дивне. Схоже на те, що під час поцілунків з Вінсентом.

– Тепер бачиш, про що я кажу, – відпустив мене він та забрав з рук зброю.

– Так, вибачте мені! Дякую, що притримали. Обіцяю надалі бути розважливою й слухняною, мсьє Анвар, – майже прошепотіла я у відповідь, але незрозуміла прихильність до нього не полишала мене.

Зате мій вчитель був немов сталевий. Він спокійно відніс зброю на місце. Все зачинив і повернувся з благородною посмішкою на спотвореному обличчі:

– Що ж, пішли я познайомлю тебе з Майрою й Сарою.

– А може не треба, щоб мене тут у Вас бачили? – геть заплуталися мої скуйовджені думки.

– Так вони нікому не скажуть. Мої красуні дуже потайні. Хоча вміють ввічливо вітатися. Ходімо, тобі сподобається! – ще повеселішав він.

Ми вийшли надвір і попрямували до невеликого сарайчика. Тут відчувався неприємний запах якихось тварин. Тепер я згадала про його овець і вже побачила серед чистенького сіна двох розкішних пухких кіз. Схожих я бачила в нашому Венсенському зоопарку. Тільки ті були дещо засмучені й брудні. А ці такі біляві й спокійні. Вони відірвали мордочки від їжі й закивали хвостиками. Та, що більша уважно подивилася на господаря й привіталася своїм протяжним: «М-м-м-е-е!!!» За нею подала голос інша.

– Привіт, мої милі! – заглянув Анвар до корита з їжею й підсипав їм з пакета комбікормів. – Ви ж мої ненажерки! А я до вас чарівну дівчинку привів. Бачу, зацікавилися гостею?

Зараз його голос був геть іншим. Але я вже чула сьогодні такий. Тоді, коли Анвар дарував бідолашній дитині ведмедя. Дивлячись на цього грізного та знедоленого воїна, я усвідомлювала наскільки йому самотньо. А ще за зовнішньою бронєю спокою він тамував у собі порівну ніжність та неймовірний біль... Саме це я

зрозуміла наразі поруч з ним.

– Що, аромат не подобається? – навіть зі спини все бачив Анвар. – Та це не найгірше у тій роботі, яку ти хочеш. Буває страшенний холод або спека, чи купа мурашок у траві. А ти лежиш і нічогосінько не помічаєш. Тобі потрібен лише Він, той на кого чекаєш. Годинами чи навіть кілька діб. А замість їжі - крапля води, щоб не палитись походеньками до кущів. Та що це я тобі страшилки розповідаю? Ходімо, пухнасті вже зрозуміли, що ти своя людина...

– А Ви подібне переживали, так? – нахабно розкручувала я на зізнання колишнього снайпера. Але ж не я тягнула його за язик, сам почав сповідатись.

– Хм! Я багато чого пережив та маю купу гріхів. А з тебе ми зробимо захисницю власного розуму й тіла. Цього буде достатньо для дівчинки, що живе серед прекрасних мрій про майбутнє. Думаю, в тебе вже є залицьальник, чи як ви там кажете - бойфренд?

– Ні, немає. Я його кинула, бо він був зарозумілим нарцисом, що любить лише себе, – відзвітувала я Анвару про розставання з Вінсентом. А сама подумала: «Навіщо йому таке?» Взагалі подібною інформацією цікавляться тоді, коли хочуть дізнатись: чи вільне серце дівчини? Господи, яка ж я все-таки дурепа! Де я, а де він?

– Ясно. Ну, нічого. У такої вродливої наречених буде ще як гороху в повному відрі. Даруй за дивне порівняння. Та що з селяка візьмеш? – посміхнувся він спотвореною щкою, але серед цієї зеленої тиші здавався загадковим і чарівним.

Мій вчитель не пожартував про молоко овець і налив мені в домі повну склянку. Я спробувала на смак, але навіть його аромат лякав мене. Та Анвар поблажливо сказав:

– Ось бачиш і молоко моїх господинь тобі не подобається. А, між іншим, для витривалості воно незамінне та поживніше ніж коров'яче в кілька разів. Хоча звісно тобі подобається пійло з супермаркету. А там від справжнього молока лише назва та кілька рекламних рядків. У мене й на городі овочі чистенькі ростуть. Скуштуєш якось. Не впевнений, що з тебе вийде супербойовик, але до здорової їжі спробую привчити.

На слові «супербойовик» Анвар весело розсміявся. А я страшенно бажала стати ним! Чому він такий відважний і бувалий та геть не розуміє, що мені конче потрібні знання й навички аби звести зі світу вбивцю моєї мами? Простіше за все когось найняти, але я хочу бачити як він конає саме від моєї руки! Ось тільки як мені його згадати?

РОЗДІЛ 6

ГРІХ

Привести до ладу іграшковий тир Анвар спромігся без моєї допомоги. Зате довірив мені ключі від свого дому й наказав тренуватися у підвалі, що є сил. Я погодилась.

Ніяких інших занять після закінчення коледжу я не мала. Мамин бізнес працював, а за рухом коштів і справ впевнено слідкували мсьє Шантоні та наш бухгалтер.

Я сказала опікуну, що мені якийсь час треба походити в групу дітей-сиріт аби поспілкуватися. І довірливий та люблячий дід повірив. А я брала таксі й прямувала у підвал до свого вчителя – мсьє Анвара. Одягала модний прикид для фітнесу й до нудоти бігала по стрічці та качала прес.

До повернення господаря пила лише воду й нічого не їла. А вже тоді ми разом куштували молоко овечок, їли салати з городини та неймовірно смачний домашній хліб, що мій учитель готував у хлібопічці. Товстою я не була зроду, але тепер всі мої зайві грами зникли кудись і на їх місці почали з'являтися пружні смужечки м'язів. Це просто зачарувало!

Якось Анвар дістав зі сховку Smith&Wesson та почав демонструвати стійку, в якій найзручніше стріляти стоячи. Він знаходився позаду надзвичайно близько, майже впритул і підтримував мої руки на необхідній висоті. Докладно пояснював все про кут, напрямок і відстань. Я слухала й відчувала його тіло та схвильований стукіт серця, а ще тепле дихання біля моєї щоки й це страшенно збуджувало. Деякий час я терпіла, а потім заплющила очі та прошепотіла:

– Прошу, зупинися на мить. Ти ж хочеш до мене інакше доторкнутись... І я також хочу. Чому ти цього не робиш?

Вперше, не питаючи згоди, я звернулася до нього як до близького. Та вчитель не здивувався й не присоромив, просто замовк. Я повернула голову й побачила, що Анвар щось шепоче, без жодного звуку.

– Що з тобою? З ким ти говориш? – з цікавістю роздивлялась я його каліцтво зблизька та воно більше не лякало, а вабило мене.

– Молюся аллаху, щоб наставив і спинив! Так не можна. Ти маленька дівчинка, – впевнено відповів він.

– Я доросла! Природою мені наказано бути жінкою... Ти даєш мені знання та я залишаюся ніякою. Моя мрія стати завойовницею, котра керуватиме своїми добрими почуттями й гнівом. А ще я знаю, що ти божеволієш від мене. Хіба ні? – повернулася я тепер до нього всім тілом і нахабно вперлася пружними частинами в міцний стан.

– Лізо, востаннє прошу: не роби цього з нами! Так, я до нестями хочу тебе, але ж то гріх. Ти навіть не уявляєш, що я відчуваю, коли дивлюся на твоє прекрасне тіло. Як ти волога працюєш на тренажері чи нахиляєшся, щоб підняти стрілу. Тоді я дійсно божеволію від тебе... І мені хочеться померти та народитися найпрекраснішим на землі, щоб володіти тобою.

– Але ж ти й так найпрекрасніший на землі. Для мене! Твоя смілива душа тягнеться й бажає бути в моїй! А я тану під твоїм вогняним поглядом і не можу більше прикидатися дурною ученицею. Скорися своїм бажанням і навчи мене кохатися... – важко дихаю та глибоко пірнаю поглядом в його збуджені очі, а сама відчуваю, що

геть змочила внизу і раптом чую:

– Коли мене катували й тоді не було так боляче. Ти неймовірна, але гідність і сумління не дозволяють мені зробити того, що ти просиш. Скоріше я піду на смерть, ніж скривджу тебе...

– Ти кривдиш мене відмовою! Хочеш, щоб молила? Покажи як і я молитиму, – продовжую добивати його своєю нахабною хтивістю та міцніше притискаюся до збудженої плоті військового інструктора.

Але й це не допомагає. Тоді я скидаю верхню частину спортивного костюма й стою голісінька, благаючи його східну жагу відповісти на мою французьку пристрасть. Невже не спрацює? Яюсь я утнула подібне з Вінсентом, так він облизував мої груди години дві. Тільки іншого я йому не дозволила. А наразі була щаслива, що зберегла свою цноту для пустельного воїна.

В ту мить, коли я вже чекала на його вуста, Анвар зробив блискавичний рух і заніс над своєю сонною артерією улюблений кинджал, яким володіє мов пир'їнкою.

– Ні-і-і!!! – пронизливо скрикнула я й завмерла перед ним. А потім, як учив, вибила гостру зброю з його рук і ми обоє почули красиву мелодію падіння дамаської сталі на підлогу.

От дідько! Ну, чому саме чоловік повинен зробити перший крок? Хто придумав подібні правила? Та пішли вони! Я гаряче впиваюся в його вуста й чую як Анвар відповідає мені... Він тихенько стогне й насолоджується моїми губами та обома руками притискає до себе всю-всю. Я домоглася свого й тепер точно зваблю його! Адже я така зухвала й настирлива, як моя матуся, що завжди отримувала бажане.

– Добре, я буду твоїм чоловіком. Але заради Бога скажи, що не першим. І навіщо природа дала тобі таку красу? Прощу: не лякайся того, що побачиш... – скидає він сорочку й мої очі миттю безсоромно обстежують страшні шрами на мужньому тілі.

– Ти десь горів? Чи це зробили спеціально? Розкажеш мені потім? Я повинна знати, що буває з такими як ми. Але й ти, будь ласка, не лякайся та в мене зроду не було нікого. Прийдеться тобі бути першим, – задоволено посміхаюся й бачу як він здригається від цих слів.

– Тобто аллах подарував мені невинну діву за всі гріхи, що я накоїв? Це неможливо! Прости мені... – тепер палко цілує він мої груди, а я звиваюся в його руках і блаженно стогну.

– За що прощати? Я вдячна тобі й дуже рада, що саме ти відкриєш мене! Наповниш добротою своєї душі. Подаруєш полум'я свого серця, а я віддам тобі своє...

Ароматне м'яке сіно слугує нам периною. Анвар продовжує пристрасно стискати мене у своїх обіймах і я відчуваю, як його плоть рухається вздовж мого збудженого живота все нижче. Тремчу від насолоди, коли він обережно водить голівкою по моєму клітору. Слизька жижа моєї похоті стікає з вагіни у шовкову траву, а він жадібно обцілює все моє тіло та хрипить від задоволення, наче голодний звір. Це

ще більше заводить мене і я легенько дряпаю його плечі. Там скрізь страхітливі рубці та я шаленію від них!

– Аллах могутній... Допоможи мені згоріти у полум'ї цієї діви... – чую його слова, а далі біль та неймовірну втіху від сили, що наповнює мене.

Вперше у житті я так сп'яніло набрякаю й намагаюся відкритися для нього ще більше. Підсвідомо розкидаю ноги в різні боки та штовхаю його сексуальну гордість до себе в саму глибину. Милуюся як сяють блискавками Його очі й чіпляюся пальцями за шрами:

– Не спиняйся, я хочу більше! Розірви її, мені не боляче. Навпаки дуже солодко! Чому ти так довго не бажав подарувати нам безумство? Не стримуйся, мій вчителю, бери! Тепер я справжня сильна жінка...

Захоплений моїм шаленством, Анвар обпікає своїм хмільним поглядом та зрідка прикриває очі від неможливості терпіти насолоду.

– ...Я ще ніколи не стрічав такої надприродної жаги. Ти наче подарунок пекла. О, Господи, у тебе кров. Негайно зупинися! – кидає він очима вниз і намагається відсторонитись.

– Тільки не зараз! Я втрачаю розум!!! – здивовано пульсую й викидаю з себе потік вологи та кричу безладно і несамовито. Природно сіпаюсь в агонії блаженства та поступово відчуваю невагомість...

– Який красивий і стрімкий оргазм безмежно вогняної жінки! Невже це твоє ставлення до мене? Аллах великий, дякую тобі! – милується Анвар тим, що зробив зі мною й тихенько пестить пальцями обличчя, а далі груди і живіт. Ці неквапливі обережні рухи примушують мене тремтіти та знову виливати в сіно гарячі залишки вологи...

– Ти повернула мене в світ живих, маленька схиблена красуне! І я кохатиму тебе до смерті та буду завжди відданим тобі, – серйозно каже він.

Ого! Це я здається перегнула. Ну звісно, що хотіла я відчула, але навіщо він мені «до смерті»? Секс – виявляється доволі класна штука, якщо спроможний підкорити навіть таку незламну особистість. Виходить, що Анвар Мазіб не лише снайпер та знавець деяких видів боротьби. Він вміє просто фантастично задовольнити грішну хіть. Ні за що б не сказала, коли побачила Його у тому тирі.

Та в мене інша ціль: зламати, знищити, занастити життя потвори, що забрала в мене маму! А цей – лише знаряддя помсти. Але ж я й досі не згадала який він, мій смертельний ворог, що причаївся в голові.

РОЗДІЛ 7

ЕМІЛЬ

Осінь у Парижі неймовірно красива пора! Може це тому, що я люблю його більше, ніж рідний Ліон? Так, я повернувся до столиці. Скільки можна стирчати на

периферії? Париж – він же наче юнак, гамірний і легкокрилий, та безперервно вимагає здійснення романтичних мрій. А серед таких подій завжди знайдеться робота для мене.

Три роки промайнули для «вигнанця» геть непомітно. В основному я байдикував та прогуляв добру частину статків, отриманих за обірвані життя гидких тварин. Якось було замовлення у Марселі, а потім я попхався до Тулона й досхочу відтягувався з дівчатами біля лагідних середземноморських хвиль.

Щодо тієї давньої історії зі свідком вбивства, як на мене, замовник надміру перестраховувався. Адже з моменту, коли я припинив святковий життєвий шлях Каміли Хейсбі вже можна забути й самого себе. Ясно, що суворий клієнт переймався не через мене, а побоювався розголосу чи скандалу серед своїх кіл. Ось і тримав мене на відстані від столиці та періодично надсилав повідомлення.

Нічого нового мені не надходило. Донька вбитої начеб-то повернула собі здоровий глузд. Але жоден підсланий та проплачений психолог не міг дати точної гарантії: згадала вона мене чи ні? Тому я засвідчив свою повагу й повернувся в Париж.

Винайняв квартиру на бульварі Барбес. Тут жінки традиційно ходять в мусульманському одязі, а вечірні бійки й місцевий криміналітет геть не приваблюють натовпи туристів. Та мені комфортно серед людей, що не друкать з поліцією.

Якось я сидів біля вікна в улюбленому кафе й насолоджувався вечерею. Повз шибку, вулицею пройшла струнка дівчина, схожа на стюардесу. Її зовнішність когось нагадувала мені, але на той момент я був вельми зайнятий соковитим біфштексом.

Вже сутеніло й повернувшись додому я, ситий і лінивий, просто приліг. Та дивна незнайомка снувала серед моїх думок неблаганним фантомом. І не тому, що неймовірно сподобалася, просто я вже десь бачив схожу людину. Може повія чи випадкова сусідка з минулих років? Тільки тоді вона повинна бути старшою. А цей чарівній особі, на мій прискіпливий погляд, не було й двадцяти років. Навіть менше. Теж знайшов чим забивати голову – незнаною дівчиною! Треба пошукати на планшеті якийсь фільм, щоб допоміг заснути.

Але долучитися до кінематографа я не встиг. За вікном, традиційно, почалася бійка. Жодної доби на бульварі не проходило без сутичок. Місцеві угруповання з'ясовували: чия влада вища? Мої далекі «родичі» з Близького Сходу жили тут доволі весело й частенько полишали заблукалого туриста без грошей та цінних речей.

Зі звуків я зрозумів, що напали на жінку. Виглянув у вікно. Мені здається, чи я знову бачу ту саму дівчину? Вона бере участь у бійці... Тобто на неї напали й живою-здоровою красуня звідси точно не піде. Треба вийти й допомогти. Я зітхнув, начепив кросівки та подумав, що доречно розімну м'язи перед сном.

Біля сусіднього будинку дійсно було гаряче. Кілька осіб чоловічої статі, зі східною пристрастю, намагалися справитися з в'юнкою незнайомкою. Але вона була на

висоті! Білявка так вправно гамселила своїх нападників, що я лише одному дістав кулаком по голові, а ще двох вона вклала самотійно.

– Ти хто такий? Не лізь! – скрикнуло войовниче дівчисько та ще раз вдухопелило того, що спробував підійнятися з землі.

– Вау! Який натиск! Все, відвалив. Намагався допомогти та ще й сам отримаю, – з розумінням відступив непотрібний їй захисник і знову спіймав себе на думці, що вона дуже схожа на іншу.

Хулігани, побачивши що вони в неприємній меншості, не стали шукати вибитих зубів та похапцем відповзли у тінь.

– Ти що тут робиш сама так пізно? Невже не знала, що цей район не годиться для прогулянок юних леді? – зробив я комплімент, а вона автоматично поправила зачіску, обтрусилася й кинула мені:

– Тобі яке діло? Тренуюся! На Монмартрі немає таких веселих мужиків... От падлюка, розірвав мені костюм! – струнка амазонка подивилася на свій бік і геть не переймалася про розідране стегно.

– Ну, будь ласка. А ти хто: каскадерка чи самовбивця? – зацікавлено продовжував я бесіду. Але в цей момент красиві сині очі дівчини дивно завмерли на мені. Далі вона заплющила їх та похитала головою туди-сюди так, наче намагалася прогнати привида.

– І те й інше. Геть з дороги. Чого приперся? Я спеціально цілий вечір шукала хоч якихось придурків. У мене скоро іспит на профпридатність і тут оце... – знизала вона мене з ніг до голови та збиралася піти, але тепер мені стало ще цікавіше. Невже росте достойна заміна та ще така фантастична?

– Зажди! Ну, куди ти підеш у такому вигляді? Я живу в цьому будинку. Пішли, обробимо подряпину. У мене йод в аптечці є, – стояв я на шляху синьоокої колеги та вперто наривався на її гонор.

– Ти серйозно? А чому не на каву або відразу до ліжка? – стримано посміхнулась у відповідь незнайомка і я відразу здався:

– І від цього я також не відмовився б. Просто намагаюся бути вихованим. То що зайдеш?

Дівчина подумала хвильку й рішуче підняла руку. Поруч зупинилося таксі. Вона ще раз просканувала мене уважним поглядом і поцікавилася:

– Ось в цьому?

– Так. Он мої вікна, – кивнув я та вже сподівався на майбутню зустріч.

– Оревуар, мон шер! Наразі мені пора та може якось зайду ще. Привабливий райончик ти обрав собі для домівки й цим зацікавив мене... Не зникай! – сіла вона в таксі й пропала з очей. А я стояв і намагався зрозуміти: що це було? Ніколи в житті

жодна жінка не впливала на мене так магічно. А ще я ніяк не міг відкараскатися від думки, що знаю її! Питання: звідки?

Вдома я повернувся до пошуку кіно й чомусь зупинився на «Примарному вершнику». Ніколас Кейдж, угода з Дияволом, порятунок невинних... Десь я вже чув про таке. Та це ж мій сюжет! Я також геть самотній і все життя намагаюся втихомирити бісів у власній голові. А коли не виходить, тоді беру замовлення й підчищаю нечисть. Тільки мої замовники далеко не монахи!

Скоро я почав куняти й кинув перегляд фільму, вимкнув світло й солодко заснув. Мені часто сниться пустеля, темні вікна й купа привидів вештаються в моїй грішній макітрі. Але цієї ночі мені снилася синьоока красуня. Вона зухвало посміхалася й вабила мене. Я прокинувся зі страшенним стояком і пішов відлити. Та що ж це таке? Треба буде завтра зняти повію. Давно ні з ким не був. Навіщо мучитись, саме по собі воно не пройде.

РОЗДІЛ 8

ФІБІ

Я лежала вдома, у своєму ліжку, зловісно посміхалася й від задоволення легенько дряпала постіль. Ні, з розумом у мене все добре та й сексуальні бажання тут ні до чого. Просто я не знала: як іще висловити своє німе піднесення від того, що сталося сьогодні ввечері.

Скільки днів і ночей я марила, як одного разу побачу Його! Шукала безперервно й настирливо, серед щоденних думок та молилася аби хоч колись Господь допоміг мені здибати те лайно. Звабила чоловіка, котрий навчив мене непогано стріляти й битися. Анвар гарний боєць і чудовий коханець. Та коли Даніель знайомив нас у парку розваг, я геть не сподівалася на близькі стосунки з ним.

От що ти верзеш? Не сподівалася вона! А навіщо тоді причепилася й мучиш? Він же кохає, мов блаженний і весь час стверджує, що готовий заради своєї жінки на смерть. Ніколи не каже, але страшенно боїться, що одного разу я не прийду... Взагалі наш інтим нагадує фабулу на тему красуня і чудовисько. Та саме завдяки алжирцю я тепер вільно почувуюся посеред темних вулиць і можу дати собі раду будь-де. А сьогоднішня нагорода вистраждана й заслужена.

Жодних сумнівів - саме його я бачила на сходах у напівтемному холі власного дому. І та вреднюча жінка-психолог мала рацію на сто процентів. Як тільки я вгледіла потвору, відразу прийшло прозріння. Наче вчора було! Кілька років мами немає на світі, а він гуляє собі серед бандитських кварталів та ще й демонструє незнайомкам свої мушкетерські здібності. Як же дико я ненавиджу його! І як неймовірно хочу довести до стану аби молив про смерть!

Для зустрічі з виродком я готувала багато сюжетів. Але мамин вбивця виявився доволі привабливим. Статний синьоокий качок, під два метри. Уявляю, який він у ліжку... То чому ж ти сьогодні відразу не перевірила, коли запрошував?

Е, ні! Поспішати я ні за що не буду. Події розгортатимуться поступово й спочатку я зроблю так, щоб він ходив за мною, наче вірний пес за господинею. Анвар добре

навчив мене зводити з розуму цих потвор, що вважають себе вищими істотами. Та навіть не здогадуються, що скрізь і завжди ними керує жінка! То й нехай продовжують дурити себе. Так навіть зручніше.

Пройшов тиждень. Я спеціально тягнула інтригу та не йшла на бульвар Барбес. Але я знала, що Він мене не забув і чекає. Бачила це в очах кривавого ірода!

Якось купила паранджу, а тепер дістала й почала перед дзеркалом ходити в ній. За цим заняттям мене застукав опікун, мсьє Шантоні.

– Лізо, що це таке? Викинь, бо відвезу до лікаря на обстеження! – злякано промовив він.

– Не переймайтеся, дядечку Робер! Я жартую. Мені сумно й зайнятися нічим, – заспокоїла я доброго чоловіка, а він тяжко зітхнув та додав:

– Ну, звісно. У кого хочеш дах поїде, якщо сидіти без діла в чотирьох стінах. Лізок, помчали зі мною до контори, я покажу тобі проєкт нового відділення коледжу. Або сходи з кимось на концерт чи в театр? Ціла ж купа осінніх прем'єр у місті!

– Дякую за турботу, мсьє! Є в мене одна невідкладна справа. Обіцяю, що вдома не сидітиму та повернуся пізно, – відрізала я опікуну, але спочатку завітала до Анварових овець.

Старша з них померла. А до молодшої приводили баранця й він наробив їй маленьких пухнастих дітей. Тепер у сараї старого воїна жило ціле кудлате сімейство. Я вже так звикла до них, що давно не крутила носом через природний аромат добрих тварин. Ми гралися серед сіна, наче істоти одного виду. І ягнятка допомагали мені зняти стрес від муки й гніву, що не можу миттєво виконати місію помсти.

Слава Богу, що Анвара вдень тут не буває. Бо коли він бачить мене, очі алжирця спалахують хтивим вогнем і він, забуваючи про все на світі, тягнеться лише за одним. Звідки у цього діда стільки жаги до сексу? Невже й справді всі чоловіки Сходу такі запальні? Та й мені інколи приємно розслабитися з ним.

Якось ми робили це прямо в тирі. Уявляєте, серед білого дня, де за картонною стійкою купа людей намагається влучити в кольорові мішені, наш очманілий дуєт захлинався азартом розпустити. Тоді Анвар затискав мого рота долонею й кожної миті боявся, що я заволаю від втіхи на весь парк. Це було феєрично!

Ось пригадала й зараз хочу повторити щось подібне. Частенько аналізую: це в мене від травми голови чи просто грають мамині гени? Та яка різниця? Наразі я зовсім поруч з підкоренням геть іншої істоти чоловічої статі. Але поспіх тут зайвий. Я повинна зіграти настільки досконало й вірогідно, щоб до фіналу дійти на своїх умовах. Лише тоді вважатиму життя не марним.

Все, не можу більше чекати! Кинула бавитися з вівцями та замовила таксі до мусульманського кварталу. Добре, що від мене тваринками тхне. Сценарій я затвердила наступний: дівчина-сирітка, що живе у передмісті з опікуном

(колишнім легіонером), любить доглядати за вівцями та тренується з названим батьком, мріючи охороняти заможних клієнтів.

А що? Як на мене, доволі правдива історія. Юна й здорова баба, без роду-племені та освіти, намагається вижити й заробити не на панелі. Це йому точно сподобається. Власне бугай у мене вже й так на гачку, треба лише трішки дотиснути...

Вечоріло. За вікном кафе починалося дефіле людей зі зброєю. Та сутичок ще не видно і мій об'єкт десь затримується. Я замовила собі таке, чого ненавиджу їсти: тістечко з купою вершків. Ці кондитерські винаходи тхнуть гірше за овець. Але ж я «дівчинка з передмістя»?

Хоча насправді – Анвар молодець! Сказав і зробив. Він навчив мене цінувати здорову їжу: зелень, свіже молоко та багато клітковини. Навіть в цьому алжирець не схибив. Зі мною важко та він впертий і виконав усе, що пообіцяв. Навіть більше.

А ось повзе той, на кого я чекаю! Він прямує до кафе напхати м'ясом свої нутрощі. Я швиденько поколупала гидоту на блюдці та взялася писати повідомлення на старенькій мобілі, що знайшла в Анвара у столі.

– Вітаю войовничу амазонку, серед наших нетрів! – чую його привітний низький голос. Таку характеристику я могла б дати тому, хто не вбивав мою матір. Але я розгублено підіймаю голову та дурнувато посміхаюся:

– О, привіт! Я й не помітила тебе. Переписуюся з подругою, що хворіє...

– Можна? – ввічливо киває він на стілець за столиком навпроти мене та пропускає попередні слова, як непотріб.

– Будь ласка. Хоча сьогодні мене не треба захищати, – знизую плечима й відкладаю телефон убік, але залишаю на видноті.

– Дякую. Мені, як завжди, – каже він офіціанту і не може відірвати задоволеного погляду від моїх очей та відразу переходить до суті: – Що ти тут робиш, красуне? Знову прийшла потренуватися на місцевих незграбах?

– Ні. Я вже склала іспит та поки ніхто не взяв на роботу. Ну, а сидіти біля телика – ноги затекли. Ось я й сподівалася знову розважитися тут, у рукопашному бою з якимось телепнем, – відверто розповідаю я про своє «тяжке» життя й бачу, що він вірить мені.

– А цей телепень тобі підійде? Можемо поєднати приємне з корисним. Та спочатку давай хоч познайомимося. Тебе як звати, синьоока бестіє? – грається він іскрами своїх загарбницьких очей.

– Фібі. А тебе? – чарівно посміюся й стріляю бісиками в ті збуджені очі.

– Дуже приємно! Я Еміль. Це добре, що ти знову сюди завітала. Я згадував тебе, а ще мені нікуди подіти сьогоднішній вечір. Та здається тепер нам сумно не буде... – багатозначно посміхається вбивця й відверто натякає на не платонічне

продовження знайомства. А для мене головне, що наживку він проковтнув по самі вуха.

РОЗДІЛ 9

ПРОТИСТОЯННЯ

Він сидить дуже близько за столом та з підлітковим апетитом вминає свій кривавий біфштекс. Загадково поглядає на мене з-під лоба й навіть не здогадується, що мисливець тепер я, а він – ціль.

Та я звабливо складаю вуста трубочкою й попиваю каву. Знаю, що мої пухкі губи часто захоплюють ось таких завойовників, з орлиним поглядом.

Аж раптом страшенно гамірно дзвенить моя мобілка, залишена на столі. Звісно на її екрані не видно: хто телефонує. Я хапаю раритет до рук, вимикаю гучність і ангельським голосом промовляю:

– Перепрошую, батько хвилюється навіть знаючи, що я можу дати собі раду. Але ж на те він і опікун...

– Будь ласка, відповідай. Не соромся, – ввічливо киває мені Еміль.

– Я на хвилинку. Смачного! – зриваюся на ноги та вже на вулиці коротко відгукуюся в трубку:

– Так!

– ...Ти з ким? Навіщо здався мій старий телефон? Що ти Його все-таки знайшла? Негайно приїзди до мене, нам треба серйозно поговорити. Не лізь сама, чуєш ягнятко! – молить мене й одночасно наказує чоловік, що пройшов кілометри пекла, а тепер поводитьься так, ніби його рідна дитина загубилася десь уночі.

– Звісно чую. Анваре, не кричи! У мене все під контролем. Він геть не такий страшний, як мені здавалося раніше. До тебе я заїду й поверну телефон, не переймайся про це, – цинічно жартую та акцентую увагу геть не на головному.

– І навіщо я тільки погодився на цю небезпечну аферу? Повівся на дитячий відчай, а тепер проклинаю себе. Ти ж некерована у власному гніві. Прошу: дай я сам зроблю! – пропускає він моє нахабство та продовжує дивні стинання. Але мені треба повертатися до кафе. Я не можу надовго залишати без уваги свою мішень і просто кажу йому:

– Анваре, ти стомлений. Відпочинь. Попий молока й заспокойся. Я дуже тебе люблю і скоро буду.

Наразі чую в слухавці якийсь шелест. Сподіваюся старий воїн не втратив свідомість від моїх слів. Він завжди чекає на них, але кажу я таке не часто. А ще я ніколи не говорила Йому «кохаю». Грішити обманом перед людиною, що готова для мене на все й безоглядно кохає, занадто навіть для мене! Я розумію його

почуття й поважаю, але на цьому все.

– Заспокоїла тата? – допиває каву Еміль і не витримує: – Фібі, звідки я тебе знаю? Ніколи не скаржився на пам'ять, а тут наче туман в голові.

От тварюка! Він же мене ніколи не бачив. Але звісно на маму я схожа, мов дві краплі води. Так каже дядечко Робер. Певно що обличчям, а ще бурхливою вдачею та навіть гордою походою. Ось що інколи роблять гени з життям людей. Безумовно схожістю з мамою я пишаюсь, але наразі це може зіграти не на мою користь. Тому збуджено відповідаю:

– Горе мені! Ну, ніяк не забудуть люди про ту рекламу. Подекуди, щоб смачно поїсти зробиш і не таке. Минулого року я пішла на кастинг реклами морозива й перемогла. Інша раділа б та мені ця марна «слава» лише заважає. Отак зустрінеш гарного хлопця, а він тобі каже, що вже десь бачив. І тоді почуваєшся не знахідкою, а використаним матеріалом...

– Точно! – б'є себе по лобі Еміль. – Дякую, що нагадала. Не вмію залишати хоч щось без уваги. Але підозрюю, що побачивши тебе, організатори кастингу миттю припинили непотрібне заняття. Ти схожа на квітучий ранок, а ще завдяки оцим губеняткам впевнений, що те морозиво купували мов навіжені. Ну, що пішли прогуляємося?

Я бачу як він завівся. Від абсолютно випадкової теми цього «грифа» просто понесло. І чому я весь час порівнюю його з орлом? Може через ніс, що схожий на дзьоба? Або через той фатальний погляд. Тільки ж орел - істота поважна. А це - дикий звір, що вміє лише вбивати.

За власною оцінкою на сьогодні я виконала все задумане й продовження на яке він очікує, не трапиться! На мене чекає бідолашний Анвар і дядько Робер вдома хвилюється.

Що ж, грайливо встаю перед цим покидьком, випрямляю й без того стрункий стан та відверто демонструю дівочі принади. Тепер Еміль більше схожий не на орла, а на голодного тигра, що ось-ось дотягнеться до своєї дичини аби відірвати перший шмат. Та не з його щастям!

– Пішли! Пізно вже... – кліпаю від природи довгими віями й кладу гроші на стіл.

– Ні-ні! Облиш. Я вже розрахувався. Сьогодні такий чарівний вечір, що мені просто важко стримувати парубоцьку поведінку. І ще минулого разу я побачив сміливу амазонку, а тепер - чарівну красуню. Ти поєднуєш у собі геть протилежні особистості й це неймовірно надихає, – чесно стверджує він, що програму-мінімум я виконала і нам пора розбігтися. Та бачу, що мій співрозмовник навпаки вже підбирає в голові способи з камасутри.

І на вулиці сьогодні тихо. Мов спеціально ніхто не б'ється й поодинокі ліхтарі створюють атмосферу романтичної дійсності. Та ось я цілком випадково чіпляюся за якусь перешкоду під ногами й Еміль обережно та міцно хапає мене за руку.

У цей момент відбувається щось непередбачуване... Моя голова стискається невидимими лещатами, а всередині спалахує незнане дотепер полум'я. Я намагаюся контролювати себе та заливаюся істеричним сміхом. Хоч розумію, що в думках мені геть не смішно. Що це таке?

Я вже кілька місяців займаюся сексом з чоловіком, що всім єством кохає мене. Він вправний і ніжний. А ще раніше я була захоплена молодим нарцисом, привабливим і гарячим. Та все це абсолютно не те. Наразі я відчула, що до мене доторкнулася доля чи смерть... Або й те й інше. Я висмикую руку та намагаюся сказати спокійніше:

– Дякую. Ось і підтвердження, що мені пора відпочивати. І як спеціально: поруч жодного таксі!

– Навіщо воно тобі? Моя домівка з радістю прийме нас на відпочинок. І в ліжку місця для обох буде достатньо. Я не хочу знову просто так відпускати. Ти в мене поцілила... – прохопилися дивні слова та він прикусив язика й грайливо додав: – Не обіцяю бути вихованим, але щось мені підказує про необхідність ближчого знайомства. Прошу тебе, ходімо!

З його очей до моїх прямує пекельне світло й тепер мені справді стає страшно. Ні, не за життя, а за те що продовжує відбуватися всередині. Я ж пам'ятаю, що бажала підкорити Його - Собі, а не навпаки. Оце харизма! Такої потужної енергетики я не зустрічала ніколи у житті.

Тепер зрозуміло: чим він славиться серед певних кіл. Хоча про нього й не сурмлять таблоїди. Навпаки цей звір вирізняється особливою втаємниченістю і тому знайти його було нелегко. Та коли б не випадковий збіг, я й досі шукала б у своїй голові примарну тінь. Але тепер Він стоїть переді мною, наче скеля й намагається поглинути своєю магічною масою.

Я покійно опускаю очі, коли поруч з'являється нічне таксі. Тоді я підіймаюся навшпиньки, щоб дотягнутися до його щоки й обережно торкаюся губами. Від цього дотику він аж захрипів. Я на відмінно виконала й це завдання!

– До побачення, мрійнику! Вибач, не можу залишитися. Родинні справи чекають. Я знаю: де шукати тебе і ми обов'язково ще зустрінемося... – прослизав на заднє сидіння й бачу як він тримається долонею за зваблену мною щоку. А ще в самій мені просто вирує незвіданий буревій.

Я махаю рукою на прощання й таксі мчить мене з цього проклятого місця. Зачароване воно чи що? Я ж готувалася до знищення, а тепер розтанула з невідомої причини й зібратися до купи ніяк не можу.

– Дядечку Робер, я сьогодні заночую у подруги. Не хвилюйтеся. Ми вже прямуємо до неї у таксі, – спочатку намагаюся відкараскатися від опікуна й таксист лише пирхає від сміху, а потім набираю Анвара:

– Привіт! Ти ще не спиш? Хвилин через двадцять я у тебе.

РОЗДІЛ 10

АНВАР

Чесно кажучи: мені його шкода! Чому я така жорстока з ним? Випросила у людини знання для помсти, спровокувала почуття до себе та й пішла займатися власними справами. Хоча це як подивитися. Він і до нашого знайомства не сявав щастям. А зі мною пригадав молодість, відчув себе дбайливим і закоханим. Що в цьому поганого?

Я заходжу до напівтемного помешкання. Величезна свічка горить на столі. Анвар стоїть посеред кімнати й уважно вивчає: чи я ціла? Невже тільки це йому цікаво через стільки днів?

– Доброї ночі, вчителю! З чого такі хвилювання? Справа йде як по маслу. Ця тварюка довірлива й керована. Мені геть не важко буде зробити те, що задумала, – притискаюсь я до його грудей, а він цілує мене в маківку й тяжко зітхає:

– Знаю я твій задум. Кинути мене й зачарувати молодого самця. Тільки він стріляний ворон і запросто обіграє тебе. Навіть не помітиш, як спочатку опинишся в його ліжку, а потім під ножем. Свідки йому не потрібні. Я про це тобі сто разів говорив. Награється й знищить. А я не можу втратити тебе! Розумієш?

– Так, мсьє! Все розумію. Навіть те, що ти говориш дурниці. Без грошей вони не вбивають, а мене поки ніхто не замовляв. І він геть не уявляє: з ким має справу. Для нього я тупенька ослиця з передмістя. Скажи, а свіже молочко є? Бо я така зголодніла! – прямую до кухні й відкриваю холодильник.

– Звісно є. Та сулія, що зліва. Господи, якби ж ти знала: який я голодний... – підходить він позаду й усім тілом притискається до мене.

Я заплющую очі й повертаю голову так, що він торкається моїх губ. Тепер я хочу поцілунок. Розвертаюся, ставлю посуд з молоком на стіл та обвиваю руками його за шию. Наші вуста зливаються в шаленому пориві. Обоє блаженно стогнемо і дихаємо рвучко та забуваємо про все.

– Нікуди не відпущу... Сьогодні залишишся зі мною. Допоможеш мені знову відчувати себе живим. Без тебе я не існую... – солодко шепоче він і намагається взяти на руки та я не дозволяю. З його здоров'ям гепнемося тут удвох та щось зламаємо йому? Тільки цього мені не вистачало!

– Каліфе мій, не треба! Я на хвилинку в душ і відразу прийду. Потім скуштуємо молочка. Я теж страшенно скучила за блискавками твоїх очей у мені, – вислизаю з його рук і прямую до ванної кімнати.

Він покірно відпускає й молиться. Я вже звикла. Звідкись цей вбивця знає купу молитов. Тільки про них я не питаю. Навіщо мені знання з іншого віросповідання? Я й своїх ніколи не вивчала. Може потім, як постарішаю або наберуся гріхів? А поки мені треба ретельно позмивати з себе чужі аромати та накопичений між ногами слиз, що з'явився там від думок про велетня-кілера.

Тепер я готова. Легкою ходою пантери йду до ліжка гола-голісінька. Знаю, що Він чекає мене саме такою. І дійсно Анвар лежить вкритий легенькою ковдрою та навіть у мерехтінні свічки на його животі помітний звабливий горб. Я геть не спеціаліст у розмірах пенісів, але мій перший - дійсно гігантський (довгий і товстий). Тому мій турботливий коханець завжди щедро працює над прелюдіями.

Тільки коли відчуває повний транс - занурює в мене свого велетня, а я збуджена до відчаю, майже відразу кінчаю і вже потім ми навпіл починаємо втрачати розум. Ось і тепер якийсь час він милується тим, що бачить. Потім простягає до мене обидві руки й, не тамуючи спраги, просить:

– Йди до мене. Хочу віддати тобі все, що припас за ці довгі дні. О, Аллах, навіщо ти така прекрасна...

Я забираюся під шовк ковдри й липну до нього прохолодним тілом, а він просто пульсує бажаннями. Бере мою руку й кладе на те, що здригається й лоскоче всі мої нерви, з голови до ніг. Я починаю мовчки мастурбувати, а Він закриває очі та дихає все важче:

– Моя стрімка газель, ти неймовірна! Тепер я розумію, що цілий гарем не вартий однієї божевільно звабливої жінки. Без тебе я заподію собі смерть...

Та що це з ним? Навіщо мені його смерть? Нехай живе собі й вельми чарівно задовольняє мої бабські забаганки. Я страшенно хочу відчути його у собі та знаю, що до цього ще дуже далеко. Він владно повертає моє обличчя до свого й торкається моїх набряклих губ. Далі ми то шалено впиваємося одне в одного, то лише обережно пестимося кінчиками язиків і це до нестями збуджує.

А потім Анвар починає свою улюблену гру. Спочатку долучає до танцю язика мої груди та міцно смокче скам'янілі пиптики. Потім тривожить вустами живіт, а я втрачаю терпіння у передчутті фантастичного сеансу кунілінгусу... І де його тільки навчали цього? Витончені ніжні рухи змінюють собою шалену жагу, десь глибоко в мені.

Наразі я почувуюся розквітлою квіткою, котру п'є божевільний ельф! З останніх сил вслухаюся у те, що там відбувається й підсвідомо чергую стогін з криком або шепочу щось безладне та дурне. Ця нестерпна агонія така гостра й переповнена втіхою, що я не можу наказувати Йому. Просто покірно чекаю, коли очманілий спокусник згадає про головну частину дійства.

– Здається моя наложниця вже готова задовольнити господаря? – підступно цікавиться він і дивиться знизу нагору.

О, Господи! Які ж вони в нього яскраві й чарівні ті очі, що схожі на темну ніч, наповнену зорями. Ніколи не зможу віддячити цій людині за його почуття до мене. Я просто не заслуговую на них - звичайна розбещена сирітка. А він в такі хвилини справді готовий віддати життя за наше єднання. Тому я щиро посміхаюся й пошепки відповідаю:

– Завжди до Ваших послуг, мій повелителю! Анваре, я більше не можу... Візьми її!

Ймовірно він вже трохи зморений, але не цей божевільний дід! Його понівечене катами тіло тихенько рухається по мені нагору і я відчуваю проникнення того величезного створіння до своєї «ненажерливої печі». Як же їм разом солодко!!! Чому він дійсно не молодий каліф? Я з радістю віддала б Йому руку і серце. Та навіть скалічений і старий він робить з моїм грішним тілом дива, які точно не до снаги молодим.

Ще мить і в мене починається напад сексуальної істерики. Я дряпаю його рубці, кричу й захлинаюся сльозами психічно невірної жінки. А він обережно рухається в мені аж доки я не стихаю. Тоді поступово нарощує темп і періодично поглинає мої губи своїми нестримними вустами...

Ми міняємо пози та ритм і здається вже не пам'ятаємо, що у людини є розум. Просто покійно заливаємо одне в одного тваринну хіть і бажання, що подарувала природа. Через кілька годин я сповзаю з нього на постіль і від такої солодкої муки майже не відчуваю тіла. А він торкається до моєї спини й посміхається в темряві згорілої свічі:

– Ти... Тільки ти можеш робити зі мною щось подібне. Не чекав, що воно може бути таким.

– Ти говориш про Кохання? – чомусь не можу наразі виглядати дурепою. Я лежу на животі, відвернувшись обличчям в інший бік, але відчуваю кожну Його клітинку.

– Так, моя повелителько. Дякую тобі! Тепер не гріх і померти...

– Анваре! Прошу тебе: перестань. Чому ти причепився до тієї смерті? Ну, хіба нам погано тут, серед життя на землі? Дивися, які ми буваємо неймовірні, – стрімко забираюся я в його обійми й цілую у знівечену щоку та жахаюся думки, що кілька годин тому торкалася до молодого обличчя іншого.

РОЗДІЛ 11

ЕМІЛЬ

За вікном гарна зоряна ніч. Я лежу в ліжку один і пригадую її проникливі небесні очі та фантастично гнучке тіло. Красива дівчинка ця Ліза Хейсбі. А ще смішна! Невже вона не розуміє, що з перших хвилин спілкування я впізнав її, хоча ніколи раніше й не бачив?

Така в мене професія: знати все про тих, з ким працюватиму. І її паскудну матір я довго «водив» містом. Знімав на камеру її робочі зустрічі, занотовував цілодобовий графік. За невелику платню замовив у архітектора план маєтку. Люди за гроші продають ще й не таке!

А потім, наче випадково, тут на бульварі побачив її. Дівчину, у котрої я відібрав матір і відразу зрозумів, що донька прийшла по мою душу. Цілеспрямоване дівчисько, мабуть, всі ці роки мріяло про помсту й готувалося до неї.

Чисто теоретично, як нормальна людина, я розумію її біль. І скоріше за все дитина навіть не знала про чорну душу і невинні гріхи тієї гадини. А я всього лишень

чистильник, та як пояснити це їй?

Чув, що дівчинка хворіла й була слабкою, але наразі перетворилася на прекрасну лебідку, що готова до бою зі мною... Так, з вуличними бешкетниками вона непогано б'ється. Але для мене – просто чарівне нерозумне дитя.

Благородно! Тоді якого біса ти відразу намагався затягнути її до ліжка? А я перевіряв. Вона ж бажає моєї смерті. Та поки вивчає й намагається залишатися в статусі інкогніто. До речі пристойно зіграла сирітку з передмістя та приплела опікуна. Я ж знаю від замовника, що опікун у неї геть інший. Це відомий паризький адвокат, що залишив основну діяльність заради виховання шустрої розбійниці. Звісно з такою у нього голова йде обертом щохвилини й тут уже не до юридичної практики.

Наразі я підсвідомо потираю щоку, котру Вона сьогодні поцілувала й ніяк не можу зрозуміти, чого я сам хочу від нашої зустрічі? Ясно, що ніякої загрози особисто мені Ліза не несе, але ж дівчинка намагатиметься вбити. Я чув про випадки, коли рідня не наймала кілера, а мстилася сама. Та подібна вендета ніколи не давала добрих результатів і несла родинам ще більші втрати. Це суха статистика професії, що схожа на математичний довідник.

А ще мені пора зриватися з цього місця. Я й так засидівся довше звичайного. Ніколи не залишався в одній точці понад три місяці. Та як побачив її, наче захворів на азарт і трішки вилетів зі стабільного графіка.

До речі сьогодні виконавець сповістив, що я можу забрати новенького паспорта. Щось він цього разу з іменем накрутив. Ну, який з мене Кордел Равшан? Та байдуже. Пройде кілька місяців і я стану кимось іншим.

А навіщо ж ти, дурний, представився Лізі справжнім ім'ям? О, тут усе просто! Побачивши таку красу, на душі промайнуло щось справжнє й забуте. Не таке, як до повій у готелях. Щось з далекого минулого. Як до пустелі, коли в мене була красива дівчина. Вона казала, що кохає. Але як тільки мене загребли на службу – майнула хвостом з якимось купцем до Греції й більше я її не бачив. Та власне й не хотів.

Дивний з мене людоджер, правда? Я вмю цінувати почуття й вірність. А ще хочу зав'язати колись та створити нормальну просту родину. Там, де бігають діточки, а дружина – кохана і єдина... Так, все! Треба засинати, бо ще трішки мрій і почну для внуків імена обирати.

Ранок приніс робочі новини. Комп'ютер сповістив, що я повинен зустрітися з замовником та отримати інформацію для обробки. Тобто зав'язувати мені поки рано. Та й кошти, за роки байдикування пляжами, швидко розтанули. І чого я тусувався поза містом цілих три троки? Адже скільки ниточки не витися... А Ліза мене знайшла й ми тепер чи то добрі друзі, чи смертельні вороги? Це вже час покаже!

Я зайшов за паспортом, оцінив роботу та своє обличчя на документі й зазначив, що майстер не втратив своєї досконалості. Потім традиційно підхопив орендоване авто

й поїхав на зустріч з клієнтом. Це виявилася дама. Спочатку я подумав, що вона бажає замовити зрадливого чоловіка та вже хотів відмовлятися. Але вона показала мені такі документи й фото, що замовлення в роботу я взяв.

Жінка була приватним детективом і добросовісно попрацювала над фактами злочинів одного серійного вбивці, котрому весь час таланило уникати правосуддя. Та вона нарила купу неспростовних доказів і отримала завдання знайти виконавця вироку. Звісно дамочка була посередником. Адже замовники не світять своїми обличчями перед кілером. Власне як і я не бажаю демонструвати їм свій фейс.

Теку з матеріалами я взяв, а також отримав аванс за роботу й відразу поїхав на правий берег Сени. Там на вулиці Фобур Сен-Дені на мене чекав орендодавець. Цього разу я обрав район, де присутній міжнаціональний колорит. Тут не вирізняють ні французів, ні китайців, ні африканців. А ще дуже зручно, що залізницею легко потрапити як до Німеччини чи Лондона, так і на Схід.

На підготовку мені дали шість днів. Дивне число, правда? Та я не з тих, хто сперечається через дрібниці. А от помічати їх та надавати вагомого значення дрібницям я люблю. Тому вивчив норів і звички цілі на папері та й поїхав роздивлятися його наживо.

Ця звірюка мала вигляд звичайної людини. Такий собі «професор-інтелігент». Гарне кучеряве волосся, борідка, окуляри. Темненький костюм та спокійні, майже гречні манери. Він то сидів з газетою в кафе й попивав напій, то милувався берегами Сени й нічого протизаконного не робив. А коли розмовляв телефоном, я шалено хотів почути зміст, але для цього треба взяти відповідну апаратуру. Хоча навряд чи серед купи людей він з'ясовував тонкощі знуцань над черговою жертвою.

Проживав виродок у середмісті, в невеличкій квартирі, серед щільної забудови. На жаль там ніде не було приміщень під реставрацію чи будівництво й мені сподобався один вдалий кут для снайперської гвинтівки. Я начепив незначний грим: вуса, кепочку та лінзи й пішов винайняти квартиру.

Огрядна літня леді з радістю вручила мені ключі та попрохала поводитися тихо. Я зізнався їй, що одружений, але до Парижа пробуває моя перша любов і нам необхідно провести час разом. Вона посміхалася й дивилася на мене не підозріло, а скоріше заздрила моїй дівчині.

Я ж іще кілька днів поводив кровожеру містом та написав замовнику, що до виконання роботи повністю готовий. Мені дали зелене світло.

І чому мої цілі ніколи не здогадуються, що їх вже майже не існує на грішній землі? Ось і цей серійник весело прогуляв свій останній день: побував на художній виставці та купив собі якісь книжки... Воно, тварюка, ще й читати любить!

Далі все було як завжди: тихий вечір, музика з деяких вікон. Хтось дивився телевизор. А я приніс улюблений кейс, склав до купи невідмовну зброю, накрутив глушник і виконав роботу бездоганно й чисто. Так само дбайливо запакував інструмент, протер деякі поверхні та зник, залишивши консьержці ключі й

маленький тортик на підвіконні. А коли спитають це виглядатиме так, наче моя дівчина не прийшла.

Я дуже поспішав тепер. Адже кілька днів, наповнені відповідальною роботою, промайнули повз бульвар Барбес. А там мене вірогідно вже шукала Ліза. Ви спитаєте: чому ми й досі не обмінялися контактами? Але ж це очевидно. З відомих причин ні вона, ні я не бажали підтвердження особи. Тому поки грали без надійної ідентифікації. І я сподівався на чергову романтичну зустріч.

Та коли побував у вже відомому кафе, почув непередбачувану історію. Я запитав у бармена: чи випадково не шукала мене тут та красива синьоока леді? І тоді він розповів жахіття, що не вкладалося навіть у моїй голові.

Третього дня, ввечері, на протилежному розі вулиці розгорілася драматична сцена, де спочатку на бійку ніхто уваги не звернув. Але коли почалася стрілянина, власник кафе традиційно опустив жалюзі. Потім почулися звуки поліційних сирен і швидкої. А як працівники кафе пересиділи черговий «теракт» всередині й вийшли дізнатися новини, то вони були наступні.

Молода приваблива дівчина без діла прогулювалася темною вуличкою й тоді до неї причепилися двоє. Зав'язалася бійка. Далі прозвучала серія пострілів, в результаті яких обох нападників було вбито, а смертельно поранений сивий чоловік, східної зовнішності, помер у кареті швидкої. Дівчина дуже голосила у п'їтмі, а потім все стихло...

... Я геть не розумів, про якого літнього чоловіка йшла мова і чому він захищав її? Але те, що я виконуючи свою роботу, пропустив зустріч з Лізою та не допоміг їй – було ясніше за білий день.

РОЗДІЛ 12

ЛІЗА

Перед очима знову висока порожня стеля. Стіни інколи рухаються, разом з людьми. Тільки голосів я не чую. Ніяких взагалі. З тієї миті, як Він востаннє сказав: «Кохаю. Живи...» я більше нічого не відчуваю.

Та навряд чи я виконаю наказ Анвара. Навіщо мені таке життя, де душа спочатку помирає разом з дорогими людьми, а потім намагається відновитися? Я шукаю нові сили жити далі, але найкраще знову гине і я також помираю...

Довкола бігають якісь невиразні істоти. Я не розпізнаю облич. Мене кудись везли, переносили, щось кололи. Та байдуже. Якби ж скоріше смеркло все назавжди! А ще я шкодую, що Анвар не навчив мене жодної молитви. Нашої чи їхньої, хоча б якоїсь. Він казав, що від спілкування з Богом стає легше. А потім відкрив для мене світ, де цінують звичайні прості речі, саме вони найдорожчі у житті. Тільки я не слухалася й не кохала. Вважала, що світ крутиться навколо мене. А Він весь час повторював, що заради мене готовий померти... І помер!

Він закрив мене собою і вбив тих безмозких виродків, що вилізли з темряви. А чого

я ходила туди? Цього не пам'ятаю. Може випадково завезло таксі? Район мені незнайомий і чужий. Що ми зі вчителем взагалі там робили? Навіщо я запитую? Мені ж ніхто не відповість. Всі ті примари зайняті чимось своїм. А я тут сама-самісінька.

Раніше була з Ним. А тепер лише бачу: як гаснуть його чарівні очі, а ще я вся в крові. Тримаю Його тіло на колінах, а він тихенько хрипить і захлинається кров'ю. Далі взагалі нічого...

– Навіщо Ви її закріпили? – стирає хустинкою сльози опікун та сумно зітхає, дивлячись на мене крізь скляну стіну.

– Даруйте, мсьє Шантоні, але це для блага пацієнтки. По-перше, мадмуазель втратила координацію рухів. Можливо то наслідки попередньої травми. А ще після обстеження ми зрозуміли, що вона майже нічого не бачить. Це друга проблема і вона також пов'язана з роботою мозку. Ми під'єднали необхідну апарату й усі функції організму працюють нормально. Дискомфорту вона ніде не відчуває. Якщо Ви про це. Повинен зазначити, що такі часті фізичні й моральні травми дуже небезпечні для молодого організму. Дякую, що привезли попередній епікриз. Я ще уважно почитаю, але лікувати треба тепер те, що вже маємо... – шанобливо роз'яснює опікуну провідний спеціаліст кризового центру, куди мене привезли.

– Господи! Врятуй і збережи її. Така гарна була дитина, розумна й чарівна! А потім родину ніби прокляли. Спочатку матері не стало й вона занедужала. А тепер оцей страшний випадок. Я досі не втямлю: навіщо вона подалася до того жахливого кварталу? У Лізи ніколи в житті не було там знайомих... Добре, піду собі! Коли що - телефонуйте мені негайно, – киває професору мсьє Шантоні й прямує з відділення на свіже повітря.

– Алло! Так, Фонте, шукав. Дякую, що відгукнувся. Мені дуже потрібна твоя мудра голова, бо сам я нічогосінько не розберу. Не тобі казати, що мої справи більше про податки та накопичення, а ти - суперзірка дедукції, на всі часи. Добре, приїзди. Чекатиму з нетерпінням.

А це вже дядечко Робер спілкувався з колишнім комісаром поліції. Вони давні друзі. І хоч той на пенсії та його гострий розум не старішає й кажуть, що він може розкрутити будь-яку справу. А ще мсьє де Фонте має незліченні зв'язки, як серед кримінального світу, так і в правоохоронній системі.

Саме тому мій опікун і покликав його. Для початку він хотів дізнатися, що то за невідомий, котрого від мене не могли відірвати двоє міцних санітарів? І хоч я була мокра від Його крові та все одно не випускала мертвого тіла Анвара зі своїх рук, аж доки мені не вкололи ліки. Тільки тоді різні служби почали виконувати необхідні в такій ситуації процедури.

Скоро два мудрих старці накопали, що я не ходила ні до яких подруг чи на фітнес, а вже кілька місяців зустрічалась з самотнім відставним легіонером, якого звали Анвар Мазіб. Та й Даніель відверто зізнався, що познайомив нас у парку розваг навесні.

Тільки тепер бідолашний мсьє Шантоні почав складати до купи пазли всього, що відбувалося. Всі оті дурниці зі східним одягом та вигадані ночівлі у подруг не викликали у нього жодної підозри. Адвокат щиро любив мене й жалів, а тому довіряв та думав, що я ще маленька. А я завжди викладала події так відверто, що освічений інтелігентний чоловік і подумати не міг про подвійне життя сирітки.

Далі вилізло наше з Анваром інтимне листування. У моєму телефоні були такі рядки, про які одnogрупник Вінсент і не здогадувався. Адже мій гарячий східний коханець цитував не лише Коран, а й Шекспіра з Байроном та додавав від себе таких гострих ноток, що не усвідомити наш бурхливий зв'язок було нереально.

Багато чого адвокат з комісаром поки взагалі не доганяти: для кого я все це готувала? Де той нещасний, котрого я ненавиділа настільки, що створила цілий паралельний світ? Підпорядкувала собі тямучого охоронця, який виконував забаганки та супроводжував у злочинні квартали?

Чи випадково бульвар Барбес став для наших походеньок з тілоохоронцем фатальним? І що мене пов'язувало з місцем збройного нападу? Та у вбитих тепер не питаєш, а я лежала прикована до лікарняного приладдя й знову нагадувала безмозкий шматок м'ясо. А ще робочих камер у тих місцях катма. В кримінальних районах ліхтарі частіше розбиті, ніж сяють. Де вже шукати відеозаписи!

Звідки ж сивочолим шпигунам знаття, що я й сама не здогадувалась, як Анвар поїхав тоді за мною? Ні, не через ревності! Думаю, після нашої божевільної ночі напередодні, Він просто не міг ризикувати. Адже всім своїм єством прикипів до розбещеного дівчиська й кохав, як нікого у житті. Тому свідомо боявся та оберігав. Ніби відчував: ще трохи і я вляпаюся в якесь нещастя.

Не знаю, було то вперше чи може й раніше він перебував десь поруч та бачив мої зустрічі з невідомим громилом у кафе на бульварі? Мені нічого не говорив. Але цього разу дійсно врятував, тільки востаннє. Залишається загадкою й те, чому до нестями щасливий чоловік весь час торочив про смерть? Так, наче прогнозував свій неминучий кінець...

Через кілька днів до моєї палати хтось надіслав величезний букет квітів. Я погано бачу все, що мене оточує. Плутаю речі та людей. Вони розпливаються, як у воді, хоч аромати я відчуваю добре. Так от, коли принесли букет, я почала плакати. Їх пахощі нагадували мені день, коли вперше у житті я кохалася з чоловіком у духмяному сіні. Не знаю, де там була схожість з квітами та накривало мене до істерики. Лікарі зрозуміли й квіти прибрати. Але сльози залишили мені.

РОЗДІЛ 13

ЕМІЛЬ

Я дуже хотів якось допомогти Лізі, адже вважав себе тепер двічі винним. Не треба пояснювати, що такий гнучкий і багатогранний суб'єкт, як я, може роздобути інфу про людину навіть без її згоди та участі.

Тому десь пошукав, щось заплатив, але навіщо? Й так зрозуміло, що тоді вона

шукала саме мене. Та я був зайнятий. А безмозкі злодюги з підвороття – вільні. Скоріше за все, вони намагалися пограбувати чи згвалтувати випадкову дівчину? Наразі несуттєво.

Тільки виявилось, що її супроводжував один дід. Він тренував Лізу для самозахисту, хоча вона вважала, що готується вбити мене. Власне, чому дід? Алжирцю на момент смерті йшов лише сорок дев'ятий рік. Та не дивлячись на різницю в тридцять літ, він встиг завоювати гарячу прихильність синьоокої чаклунки. Це я також успішно налив, звісно без подробиць.

Після трагічної пригоди на бульварі, як і після смерті матері, бідолашна юна Хейсбі потрапила до лікарні. Але тепер з нервовим зривом. Я надіслав їй до клініки квіти, навіть сам хотів прийти. Та з мого боку такий вчинок був би непрофесійним, навіть аморальним. По-перше, я не можу безпідставно світити обличчям. А по-друге, вона люто ненавидить мене, то навіщо ж добивати стражденну?

Я вирішив почекати, доки Ліза вийде з клініки й тоді зустрітися з нею. Можливо навіть поставити всі точки над «і» аби маленьке стерво більше не мучилося й не плекало надій на вбивство, а займалося чимось корисним. В моїй прихованій картотеці залишалися неспростовні докази підлих злочинів Каміли Хейсбі і я міг би довести сирітці, що все зробив правильно. Не заради власної безпеки, а для спокою її роз'ятреної душі.

Та після кризового центру Ліза безслідно зникла. Навіть всі мої зв'язки не допомогли рознюхати її місцеперебування. І це вже давало підстави погано спати вночі. Я не міг повірити, що якась дівчисько, навіть завдяки допомозі відомого адвоката та грошей, може сховатися від мене! Це кидало на мою професійну гідність просто гігантську тінь і тому я продовжував шукати її скрізь.

Безумовно, паралельно з пошуками, я не припиняв роботи з викорінювання зла на землі. Ото загнув! Теж мені Геракл... Та чергове завдання дійсно було складним. Приватна компанія, що займалася розробкою невідомо чого, втратила цінний матеріал. Вірніше якийсь талановитий спритник вкрав у них те щось... Відчуваєте, яка дурня! Знайди те, не знаю що!

Я спробував відмовитися, але вперше за мою майже десятилітню практику посередник пригрозив, що фірма передасть мої дані правоохоронним органам. На це я лише посміхнувся й відповів, що спробую допомогти. Та за некоректність спілкування вимагаю подвійного авансу. Вони погодились і надали кошти та деякі туманні свідчення про річ, котру я повинен відібрати у суперзлодія й повернути їм. І звісно відрубати «непотрібний хвіст». Виходить, ділки втратили дійсно щось дуже цінне. Що ж, подивимось!

Отож наразі мій шлях лежав до іспанського містечка Палафружел. Це мальовничий куточок каталонського узбережжя, на північ від Барселони. І природно, я був геть не проти попрацювати на курорті, де в жовтні температура води ще сягає + 20-25° С.

Чому я згадав про воду? Та тому, що мені належить виконати завдання якраз у воді. Для цього я доречно відвідав дайвінг-центр та згадав свої колишні юнацькі

здібності, з досвідченим тренером.

Скоро вже був на місці. Палафружель - типове рибальське селище, з білими будинками й бухтами кришталево чистої води. Це я відзначив, для себе як плюс. Терпіти не можу бовтатися у тьмяній багнюці! Але те, що будь-який новачок викликав тут жваву цікавість, йшло як мінус. Тому я винайняв кімнату в готелі неподалік.

Взяв на прокат обладнання для підводної мандрівки та й попхався до вказаної бухти. Наразі мені була відома повна характеристика особи та приблизний час, коли ціль прийде забирати товар. Я вдягнув костюм дайвера, трішки обстежив прибережну зону під водою і взявся чекати.

Ось моя «робота» з'явилася в полі зору. Природно, що плавець дійшов до води у нормальному вбранні туриста. А потім, як чарівник, виволік з кишені свій костюм для пірнання. Він вдягнув усе з такою професійною швидкістю, що я зрозумів: мороки мені буде багато. Тішило лише те, що статурою й вагою він поступався конкретно.

Не гаючи часу, об'єкт шубовснув у воду. Я почекав хвилику й занурився вслід за ним. Плив обережно, на безпечній відстані аж доки не побачив, як він копірсається біля валуна й дістає з кишені водонепроникний мішечок. Кладе туди невеликий прямокутний предмет та намагається закрити застібку.

Саме в момент його концентрації уваги на пакуванні, я стандартним рухом роблю захват ззаду й починаю сильно здавлювати його шию добре натренованою мускулатурою. Він спочатку безладно смикається, але потім опускає ліву руку вниз та робить блискавичний рух у воді й зачіпає мої ребра гострим лезом.

Я не шульга й тому подібний жест чомусь пропустив. Моя кров миттєво починає цебеніти й прикрашає воду червоним. Але то дрібниці! Я продовжую тримати лещатами рук його за шию й відчуваю, як клієнт слабшає з кожною миттю.

Тепер до моєї голови приходиться простий та надійний план. Навіщо мені залишати кривавий слід? Цілком ймовірно, що дайвер заплутався амуніцією серед коріння, яке присутнє тут у великій кількості. Він просто не встиг вибратися на поверхню, бо йому не вистачило повітря.

Вирішено! Я знімаю з його обличчя маску й залишаю плавати поруч, а ноги жертви заплутую різнобарвним пагінням, що красиво танцює у воді. Тепер будь-яка експертиза прийме це за нещасний випадок під водою, а я спокійно поверну обладнання господарю.

Виринаю трохи далі, набираю повні груди повітря та вилажу на берег. Дістаю з-під купи туристичного сміття свій кольоровий пакет, кладу туди цінну річ та заклеюю поріз стерильним пластирем, що завжди зі мною. Накидаю сухий одяг, ось і все.

Чорт! Підводні обладунки важкі, але я їх здаю на базу. Потому прямую в бік готелю. Здається все добре і за мною немає жодного стеження. В прохолодному номері обробляю своє поранення, приймаю антибіотик та відключаюся аби

відпочити.

Але поспати я не встиг, мене розбудила вібрація телефону. Я підвівся, інстинктивно доторкнувся до лоба та здається температура тіла в нормі. Після таких карколомних водних процедур хотілося б полежати довше, але мені надійшло повідомлення.

Це був давній знайомий хакер. Геній пошуку в мережі перебував зі мною десь в однаковому статусі невидимки. Ми поняття не мали як насправді виглядаємо, але він частенько виручав мене інформацією.

Так от телефонний джин запевняв, що кредитки Елізи Хейсбі засвітилися в Монако. Господи, я ж зовсім поруч! Достатньо звернутися до будь-якого яхтового брокера і через кількасот морських миль вийти на березі прекрасного курорту. Звісно можна пхатися шість-сім годин за кермом авто узбережжям, але я був зморений виконанням завдання та ще й поріз на боці давав про себе знати.

Отже, завдання я виконав. Знахідку поклав у вказаний бокс, та й «непотрібний слід» поки не сплив, адже тоді тут би навколо шмигали копи. Не пройшло й доби, як на мої розрізнені рахунки надійшли всі обумовлені кошти. Виходить, що замовник роботою повністю задоволений і я можу мчати на зустріч з Лізою.

Як же багато нам з нею треба всього з'ясувати! Та знаючи її, це буде набагато важче, ніж нещодавнє виконання роботи. Але зупинити мене на шляху до князівства Монако тепер ніхто не зможе!

РОЗДІЛ 14

ЗУСТРІЧ

Ліза дійсно відпочивала під своїм справжнім ім'ям на території готелю «Меридіан» і ні від кого не ховалася. Просто я її тут не шукав, але місце знаю добре. Це чудові приватні пляжі, з малесенькою відбірною галькою. Панорамні вікна в номерах, смачна кухня та екзотичні куточки для душевного відпочинку. Саме сюди запах своєю підопічну підлікувати нерви дбайливий адвокат Робер Шантоні.

А я, після важкого дайвінгу, невідкладно бажав зустрітися з дівчиною, щоб розібратися не лише в ситуації, а й у власних почуттях. Чомусь здогадуюся про посмішки? А от мені геть не смішно! Здоровий дядько, тридцяти трьох років, що час від часу відбирає у людей життя – взяв і закохався у доньку жертви...

Та дозволю собі невеличке пояснення: ніякі вони не люди. Ті, котрих я вбиваю – справжні тварюки. Вони ведуть злочинне існування й навіть не задумуються, що цинізмом і жадібністю калічать своїх близьких. Можливо й не всі. Ось наприклад цей суперзлочій, що напередодні потрапив до моїх рук під водою. Навіщо він крав якісь таємниці? Я взагалі не впевнений, що ту річ треба було повертати власникам. Може воно заразне або вибухонебезпечне? Та я поки живий і маю побачити її. Дівчинку, що пережила трагедію через свою гидку матір та через мене.

Ось вона – чарівна красуня. Стрункою ходюю Ліза йде до води, у відвертому

купальнику, тримаючи на плечі складену футболку. Її горда хода й досі нагадує мені клятву Камілу, та я проганяю недобрі думки й просто перетинаю їй дорогу...

– Привіт, Фібі! Яка приємна зустріч, – ласкаво посміхаюся їй, а Ліза сіпається від мене, як від справжнього привида й голосно кричить. Крім того, вона інстинктивно б'є мене обома руками в живіт та спричиняє сильний біль в районі порізу. Звісно я на це заслуговую!

Людей на пляжі ще небагато, але привертати увагу до нашого спілкування мені не хотілося. Та цього разу я не посмів залізти до неї в номер. Адже така зневага була б повторенням того випадку, коли я вже забирався в її дім, щоб вбити матір. Та що це зі мною? Чому я не пригадую, дивлячись на Неї, щось хороше?

– Геть від мене! – голосить Ліз, а потім бачить кров на моїй сорочці й запитує схвильовано: – Ти поранений?

– Все в порядку. Дрібниці. Прошу тебе, не кричи. Я прийшов за допомогою. Будь ласка, допоможи мені розібратися у собі, бо я сам не зможу, – схилиюся ближче до її неймовірних очей та відчуваю, що з кожною хвилиною все більше закохуюся в це диво.

– Чого ти від мене хочеш? Ти вбив мою маму. А тепер тобі потрібна моя допомога? З того часу як ти це зробив я сама на межі всього живого. І навколо мене гинуть хороші люди. Тому просто йди та шукай відповідей без мене, – чую я слова геть іншої, дорослої особистості.

– Прости... – абсолютно свідомо опускаюся я перед нею на коліна й мені байдуже наразі, що подумують перехожі відпочивальники. Я стою отак перед нею й відчуваю, що мені легше. Навіть від того, що я перепросив всередині розправилося щось зібгане в камінь.

Дивно та Ліза більше не відштовхує мене. З моїм зростом, навіть на колінах, я майже торкаюся головою її плечей, але вона не відходить. Я підіймаю очі нагору й бачу, як потоки гірких сліз стікають по її рум'яних щічках. Та вона не витирає їх. Просто дивиться на мене з неймовірним осудом і болем. Ні, не з ненавистю, а саме так, як я кажу. Від мого змученого погляду вона заплющує мокрі очі й шепоче:

– Не хочу бачити... Ти ж наче ходячий біль. Згинь, будь ласка, поки я ще стояти можу.

– Я піду, але ти не падай. Ходімо, я проведу тебе в тінь. Ми поговоримо і я зникну, обіцяю тобі. Ти не повіриш, але й таким як я буває боляче. Особливо, коли бачимо муки невинних людей. Можна я встану? – тихо прошу її.

– Та роби що хочеш, – вдягає вона свою довгу футболку і ховає від мене фантастичне тіло. Але наразі мені не до інтимних сцен. Я дійсно хочу повідати їй про своє розкаяння, якщо воно хоч трішки допоможе порозумінню між нами.

Ми сідаємо під екзотичним зонтом і офіціант приносить нам два холодних соки. Я поглинаю бідолаху поглядом, повним спокути й розумію, що скучив за кожним її

подихом. А Ліза притримується за лоба долонькою й, заплющивши очі, ковтає прохолодний напій.

– Що ти від мене хотів почути? Що пробачила тобі маму? Ні! Тоді навіщо приперся? Дядечко Робер мені все розповів. Я знаю, що мама займалася дечим недобрим. Але хто дозволив тобі засуджувати людей на смерть? Ти що Бог чи кат?

– Я - друге. І якщо вже тобі розповіли про... Значить ти знаєш, чим я заробляю на хліб. Тільки я ніколи не зазіхаю на життя невинних. Ось на, подивись. Я приніс тобі деякі факти з життя тих, кого знищив. Серед них немає звичайних людей, одні потвори. Прошу тебе, наберися сміливості й дивись.

Я знімаю пароль з телефона і кладу перед нею на стіл. Ліза гортає пальчиком сторінки й гарненьке личко стає все похмурішим. А коли закриває останню сторінку, підсовує до мене гаджет і каже:

– Тобто ти підготував для мене сесію-звіт про знищення негідників. А де ті, хто постраждав невинно?

– Ти. І можливо ті, хто любив ось цих. Та свідків моїх слів немає. Хіба що Бог, звісно якщо він бачить нас недосконалих. Але я прийшов сказати, як широко шкодую про те, що зробив з твоїм життям. І як відокремити добре від поганого я не знаю, – промовляю й відчуваю, що знову стає легше на душі.

Ліза підіймає на мене свій проникливий погляд і примружує очі:

– А знаєш, я така сама як ти. Через мене загинув дуже хороший чоловік. Він казав, що грішний, але я вважаю, що він посланець Божий. Сам помер, а мене захистив... Такої доброї душі я більше ніде не зустрічала. Навіть мама... Вона була сувора та робила свої справи. А Він...

Згадавши про Анвара, Ліза починає знову захлинатися риданнями й здригається так, що я просто не можу сидіти осторонь. Я пересідаю на її широке крісло і тоді вперше у житті пригортаю до себе. Яке блаженне відчуття! Наче все, чого мені не вистачало в одну мить наповнило душу й схоже на магичні ліки.

Та й вона більше не відштовхує мене. Як маленька пташка ховається на моїх грудях і продовжує ридати. Ніби з неї виходить той біль, що накопичився ще з ночі, коли я залишив її без матері. Бармен якийсь час стурбовано поглядає в наш бік та я киваю мовчазне вибачення й підказку, що з нами все в порядку. Тоді він продовжує старанне протирання келихів за стійкою.

А я обережно тримаю її в обіймах і одночасно відчуваю пекучу муку й неймовірну насолоду. Наші взаємні страждання проникають наскрізь та змішуються до купи лікувальним бальзамом. Як таке пояснити? Вбивця гидкої жінки тримає у своїх руках її знедолену доньку й намагається зцілити обох відразу?

– Лізо, не плач. Ну хочеш, я тобі поклянуса, що буду працювати на будівництві або ходитиму десь морями? Бо я не знаю, як іще спокутувати вину. Йти в монахи я не готовий та й не можу спотворювати своєю присутністю світ божих людей, –

говорю абсолютно щиро, а вона раптом посміхається.

– Хотіла б я побачити тебе в рясі, – відхиляється від мене й сумно додає: – Треба вбрання поміняти, бо внизу кров, а тут я все своїми сльозами заляпала.

Я чую ці геть невеселі спостереження, а всередині наче розтікається мед.

– Слушна думка. Тоді я піду, а ти поплавай. Бо я ж тобі навіть це зробити завадив.

– Розхотілося. Мені теж треба в номер, щоб привести себе до ладу. Бо наразі складається враження, наче ти мене бив, – повертається Ліза до свого нормального стану.

– О, ні. Такого я ніколи зробити не зможу. Дякую, що вислухала й допомогла мені зняти з серця страшний тягар, навіть якщо й не простила. Знаєш, коли ці оченята плачуть - погано, але коли посміхаються - навіть сонце яскравіше горить, – це вже з мене полізло щось непередбачуване, а Ліза уважним поглядом замерла в моїх очах та підсумувала по-своєму:

– Чула, що про таких кажуть: битий небитого везе. Якось так.

РОЗДІЛ 15

НЕ ЗАРАЗ

Йду до номера, не відчуваючи ніг. Ні, не від болю, а від щастя! Ми поговорили й Вона не прогнала мене і навіть не вбила... Та годі тобі! Невже не бачиш, що дівчинка так само як ти, таємно закохана. Тільки зізнатися не готова. Я ж її смертельний ворог і все таке. Але ми притягуємося просто неймовірно!

А коли доторкнувся, навіть не знав як пояснити те, що робилося зі мною. І це не просто хвилювання чи радість, що живий. Навіть не збудження чи жага до сексу. Зовсім інше! Щось нове й надприродне. Так, наче я тримав у своїх долонях тендітне, вразливе, життєво необхідне й виняткове Боже створіння. Ось як моя підсвідомість сприймає її – донедавна вороже налаштовану проти мене Елізу Хейсбі. Дівчину, якій я зруйнував нормальний перебіг життя на землі, а потім прикипів до її синіх очей всією своєю безрідною душею.

От холера! Шкіра розлізлася й рана кровить. Не завадило б накласти пару медичних дужок. Або хоч якийсь кровоспинне знайти. Понишпорив у номері, але там тільки спиртне у мінібарі та й те ледве дотягує до градусів тридцяти. А мені потрібен спирт або ще краще перекис водню. Можна застосувати старий дідівський метод і просто припалити, але я чомусь до цього не готовий.

І до лікаря не піти. Будь-який Гіппократ здогадається, що то професійний поріз та почне підозрювати в мені темну конячку або взагалі доповість куди треба й почнуться небажані запитання. Я прийняв ще один антибіотик та знову заліпив рану, сподіваючись на розумне ставлення організму до ситуації, що склалася.

Далі знову почав марити Нею. Господи, як же я хочу ще доторкнутися. Хоча б єдиний разочок, а потім нехай гнівається. У неї це так чарівно виходить. Наче з

широко відкритих оченят сиплються блакитні діаманти. Я вже мрію, як колись подарую Лізі кільце з діамантів, щоб їх яскраві іскри доповнювали зірки очей маленької відьми... Ну, от. А кажеш, що не збуджений і розумний. Та де вже тут прикидатися, якщо геть здурів!

Раптом у двері постукали. Я пішов відчинити й побачив її. Ліза стояла переді мною божественно красива: пухнасте волосся спадало на засмагли плечі, а магичні очі змушували тремтіти. Довгий сарафан просвічувався наскрізь і я милувався тим багатством, що було під ним.

– Неймовірно... – тільки й вилізло з мене.

– Тобто мені піти? – адекватно реагує вона на те, що я бовкнув.

– Ні! Заходь, будь ласка. Я просто остовпів, бо не очікував такої приємності, – зніяковіло зізнаюся в тому, що відчуваю й здається банально червонію. Вже й не пам'ятаю, щоб перед кимось червонів! А з нею контролювати себе не можу.

– Дивись, я принесла тобі ліки. Швейцарський йод. На дотик він лагідний і не пече, але лікує добре. Я завжди ношуся з ним. Знаєш, я ж умію знайти пригоду на свою голову, а він подряпини заживляє вмить. Давай я сама змащу, тобі зверху незручно буде, – Ліза поводитьсь цілком природно та збирається доглянути мене. А я стовбичу посеред номера, мов колода й почуваюся так, ніби забув французьку.

Розумниця бачить мій ступор і знову посміхається:

– Та не бійся! Кажу ж: це не боляче. Треба з раною попрацювати. Погано, якщо кровить. Та й очі у тебе сяють нездоровим блиском. Хто це тебе так хвацько зачепив?

– Було діло. Вибач, Лізо, я зосередитися не можу і взагалі не вірю в те, що відбувається. А очі? Так вони на тебе дивляться й сяють. З цим ніякі ліки впоратися не зможуть... – чесно зізнаюся їй та наче залицяюся.

– Лягай, кажу тобі! – легенько штовхає вона мене на ліжко й сама підіймає свіжу сорочку. Потім обережно знімає наліпку й шукає: чим промокнути рожевий потік. Я хапаю зі столика коробку гігієнічних хустинок і подаю їй.

Красуня мовчки киває й починає обережно прикладати м'які листочки один за іншим, аж доки органічна рідина дещо не вичерпалася. Потім змащує рану зі зручного флакончика й роздивляється так уважно, наче то не поріз на тілі її ворога, а картина якогось відомого художника. Далі дбайливо цікавиться: – У тебе ще є такі наліпки?

– Так у кейсі. Під кришкою, в гаманці.

Моя рятівниця-вбивця миттєво знаходить необхідну річ, ще трішки змащує рану і та дійсно підкорюється її знахарству. Тепер янгол рівненько заліплює мій бік, чуйно дивиться в очі й каже:

– Ну як, живий? А ти боявся! Ось тепер - бувай здоровий.

– Стій! Куди ти? Так не можна. Я дякую тобі за милосердя до мого тіла, але ж і я також хочу почути хоч кілька магічних слів. Невже так і підеш?

Тоді вона зупиняється на виході з номера і впевнено відповідає:

– У нас нічого не вийде. Хіба ти не розумієш? Я навіть другом твоїм бути не можу. Ти мою матір убив...

– Лізо! – стогну так голосно, наче вона не лікувала мене тільки що, а посипала бік сіллю.

– Навіть не сподівайся. Я все знаю, що ти хочеш сказати. Можливо навіть відчуваю те саме до тебе, але ти правильно кажеш: так не можна! Ми з тобою назавжди кривні вороги.

– Що ти зараз сказала? – підіймаюсь я на ноги та забуваю про поріз і лише чую в голові її зізнання.

– Про ворожість? – сліпучі вогники синіх очей потрапляють до моїх.

– Ні, інше. Про почуття. Це правда? Тоді чому не можна? – розгублено шукаю допомоги в ній самій.

Тонесенька тканина її сарафана не може приховати збудженого биття серця Лізи. Вона великодушно повертається назад від дверей і пильно вивчає мій приголомшений погляд. Далі мовчки підіймається на носочки, та як тоді у провулку до щоки, тепер ніжно торкається гіпнотичними рожевими пелюстками до моїх губ.

Будь-яким іншим разом я просто загриб дівчину своїми кліщами та проник до рота як захотів, а потім бездумно зірвав би черговий стиглий плід. Та зараз я не роблю нічого. Навіть не відповідаю їй. Мабуть, точно у тому науковому зразку, що я відібрав у дайвера, було щось заборонене чи хімічне? Бо таким нерішучим я почувався хіба що років до тринадцяти.

– Ти ж розумний і на диво толерантний. Може колись... Але точно не зараз! – чую я впевнені слова й безсило дивлюся, як Вона зникає за дверима. А я боюся дихати й обережно торкаюся пальцями своїх губ, наче хочу зберегти той дорогоцінний слід. Заплющую очі та знову уявляю перший дотик неймовірно солодких вуст красуні, що скорила мене своїми чарами.

Сама ж Ліза біжить коридором і тримає в одній руці флакончик з йодом, а іншою долонькою міцно затискає свій ротик. Можливо проклинає свій вчинок або також хоче залишити у собі те, що ми відчули? Виходить її план, щоб я мучився та втрачав розум від неї таки працює? Тільки він тепер геть не страшний, а скоріше казковий.

РОЗДІЛ 16

ЕМІЛЬ

Більше не витримую. Хай буде, що буде! Якщо відмовить – я не ображусь. Але

дуже хочу, щоб цієї спекотної ночі ми були разом. Виходить, бік у тебе вже не болить? Але ж Вона зцілила. Хочу, щоб зцілювала до кінця днів... Я її Кохаю! Яке блаженне почуття! Нічого не треба доводити та шукати. Просто існуєш всередині нього, а воно тебе обпалює й живить...

Біля дверей кидаю погляд у дзеркало, щоб оцінити свій вигляд. І що я там не бачив – бовдур бовдуrom? Та все-таки докладно причісую «їжачок» волосся й розгладжую зморшки на сорочці. Трішки зачепив поріз, але болю не відчув. Виходить кохані руки дійсно роблять дива!

Підіймаюся до неї на поверх. Ого! А чого це в мене руки так тремтять? Я ж професіонал і зі мною подібного не буває. Та в справжніх почуттях я цілковитий профан. Не пам'ятаю, коли востаннє був по вуха закоханий у красиву дівчину? Ні, та зрадлива не рахується. Вона була швидкоплинна й чужа. А ця – прекрасна й неповторна...

Постукав – тиша. Може вже заснула? Але в це я ні за що не повірю! Ліза відчуває мене на відстані й не спить. Скоріше думає про те, що сьогодні між нами сталося. Знову обережно стукаю, але вона не відповідає. Добре, не буду набридати. Принаймні я спробував.

Проте тупо йти до ліжка не зміг. Спустився на ресепшн і запитав у чергової адміністраторки:

– Найщиріше перепрошуюю! Підкажіть, будь ласка, Ліза Хейсбі виходила з номера? Може пішла поплавати?

Обличчя тайки розпливається робочою посмішкою й вона автоматично кидає погляд на блок з ключами. Звісно працівниця готелю не повинна безпідставно давати інформацію про жильців, але в цьому випадку суворих правил вона не порушує й відповідає:

– Гостя з 811-го з'їхала півтори години тому. Всі ключі від номера на місці.

– Що? Як з'їхала? – поводжуся мов дикун, котрий не чув про пристойну поведінку в цивілізованому суспільстві та майже кидаюся до стійки з ключами. А дівчина, що вже багато разів бачила цей вираз на фейсах кинутих мужиків, спокійно додає:

– Мадмуазель залишила для Вас послання. Ось візьміть.

Тепер я з подивом дивлюся то на адміністраторку, то на конверт без підпису й починаю згадувати про розум:

– Звідки Ви знаєте: що саме мені?

Розкосі очі порт'є стають ще вужчими. Вона продовжує хитро посміхатися й каже:

– Фейсконтроль і необхідність запам'ятовувати присутніх гостей – найголовніші вимоги нашої роботи. А ще забути такого видного пана доволі важко. Тому тримайте, це точно Вам.

– Дякую! – киваю я листоноші та вже й не пригадую: коли читав паперові листи. Але наразі мимоволі починаю пестити конверта так, наче на ньому залишився її магічний слід і йду на вулицю. Не хочу повертатися до номера знову один. Я сподівався, що піду від Неї найщасливішим на землі. Але Ліза вирішила кинути мене на самоті зі своїми дурними мріями.

Йду в бік води та сідаю за той столик, де ми були разом. Тут я обіймав її, бо вона плакала. Красуня навіть плаче по особливому. Її слізки більше схожі на сумну пісню, але вони такі зрозумілі й дорогі... Господи! Та що це зі мною? Залишилося тільки почати декламувати вірші. Розкрий уже й дізнайся: чому вона тебе не хоче?

Дивлюся на листок і милуюся рівненькими рядками. У неї ще й почерк чарівний:

«Привіт! Я знаю, що ти прийдеш сьогодні до мене. Тому їду. Емілю, ми взаємно хворі, а ліків не існує. Просто треба розійтись. Цей абсурд необхідно припинити. Я вже потрапила з Анваром до пастки оманливих мрій. І що з цього вийшло? Не треба аж так банально коригувати те, що ти накоїв. Ти геть непоганий у душі. А ще розумієш відповідальність за свої вчинки. Тому беру приклад з тебе і намагаюся відповідати за свої. Так, я хотіла тебе причарувати, помучити і вбити... Тільки не розрахувала своїх сил. Все! На цьому крапка. Буду вдячна, якщо зрозуміє! Проклята Ліза Хейсбі»

... Я вбиваю людей. Різними способами й доволі успішно. Та ніколи не відчував у собі такий тягар, як зараз. Тільки поруч з Нею в мені з'явилося дивовижне сяйво. І раптом світ знову став прагматично простим: барви чорні й білі. Нічого більше. Лише пустка всередині душогуба та перспектива руйнації людських життів.

Як же так я втягнувся у цей диявольський вир? Хіба не міг десь по-справжньому здохнути в пустелі? Або повернутися калікою та пристати на хазяйство до якоїсь щиросердної фермерки? Ні, мені закортіло вершити долі людей! Ось і довершився. Вперше у житті покохав прекрасну квітку, а вона виявилася розумнішою за мене й сама поставила всі точки над «і». А ще я почуваюся зараз набагато гірше, ніж у ті хвилини, коли здавлюю чиєсь горло або виймаю з тіла закривавлений ніж...

Боже-милосердний! Підкажи: куди мені прямувати далі? Я не хочу більше кривавих грошей. Взагалі без Неї нічого не хочу. Я ж бачив, що ті очі прагнули сяяти в мені. Але вона вирішила піти. Маленька синьоока бандитка, хоч і безвинно та все-таки знищила свого ката, навзаєм за її спотворений світ.

Перше, що спало на думку – це кинутися до води та плисти доки в очах не смеркне. А потім згадав, як вона чаклувала над моїм пораненням і не зміг скривдити старань своєї мрії. Обережно поклав листок до конверта й пішов спати.

Тільки ясно, що не спав. Зібрав свої нечисельні пожитки, сховав листа Лізи до кейсу (у кишеню з липучкою, щоб не пом'явся). Досить того, що моє життя схоже на зморщену ганчірку. То нехай навіть її відмова зберігається у пристойному вигляді. А рано-вранці вирішив прямувати до Парижа. Там я все-таки буду ближче до Неї.

На квартирі все залишалось без змін. Невидимі волокна, що приклеїв на дверях та вікнах порвалися від моєї руки. Тобто до мене ніхто не заходив. Це не параноя, а

звичайна пересторога спеціаліста. Заліз до вентиляції, дістав з пакета телефон і відкрив... Господи, скільки на сьогодні кандидатів померти! Просто неймовірно. Інформацію не видаляв, а закрив. Клієнти ж не відчепляться. Треба відмовити якось вірогідно.

Після душі оцінив роботу мого янгола. Тут вдома я можу дозволити собі допомогу одного надійного лікаря. Той коновал зшиває до купи ще й не таких. І знову серце стислося, як у панянки на виданні. Ранка майже затягнулася та здавалося посміхається мені. Які ж у Неї легенькі руки! Хіба що всі мої клітини підкоряються Їй і тому я однозначно здоровий та готовий до змін у житті.

На всякий випадок промив перекисом та заліпив бік і сів відписувати замовникам. Щось страшне робиться з людьми! Кілька днів мене не було в місті, а тут утворилася ціла черга з майбутніх мертвяків...

Мої відмовки були стандартно прості: їду на відпочинок, що означало: проколовся й переховуюсь. Підхопив грип, тобто поранений. Або просто: маю незакінчену роботу і т.д. Здається всіх задовольнив. Піду вниз поїм.

Правда тут, на Фобур, немає таких смаколиків як на бульварі Барбес. Там на м'ясі працював справжній майстер, а це так – зграйка кашоварів. Тільки подали їжу, знову пригадав, як Вона сидить навпроти й заграє тим своїм небесним поглядом. Так, моя маленька розбійнице, «катувати» свого кривдника у тебе дуже талановито виходить. І я геть не знаю, що з цим робить?

РОЗДІЛ 17

ЛІЗА

Кажуть, що розсудливості набираєшся з досвідом, а досвід приходить після зроблених помилок. Своїх помилок я не рахувала та їх точно було багато. Спочатку дитячі й незначні, а потім все жахливіші й не виправні. Наприклад, бажання особисто знищити вбивцю матері. А далі зваблення нещасного самотнього воїна і як наслідок - його моторошна смерть, що назавжди затаврувала моє сумління.

Інколи я запитую себе: Лізо, а воно в тебе є взагалі? Сумління нормальної людини, що живе за простими законами буття. Ні, мені завжди треба вилізти вище за всіх, бо я така ж гарна та яскрава як була, відома на весь Париж своїм ексцентризмом, моя мама...

І в опікунах у мене відомий французький адвокат, що професійно виправдовує законність будь-яких дій підопічної, наче я дійсно несповна розуму. Ну, як же? Нещасна сирітка, котрій нікуди голівку схилити заслуговує на щире милосердя!

Ось я й наробила дурниць та почала думати лише тоді, коли вперше посправжньому закохалася в Його яскравий орлиний погляд. А потім знову вщент розбила всі добрі наміри. Вдавала, що найрозумніша й написала Йому кілька слів, махнула хвостом та зникла у спадковому маєтку. І тепер сиджу сама-самісінька та геть не розумію: навіщо животію на землі?

– Кицю, де ти? – чую лагідний голос мсьє Шантоні й тяжко зітхаю:

– Тут я, дядечку. Де мені ще бути?

Мій опікун дуже щасливий, що я вже декілька днів як повернулася з Монако та ще не утнула нічого дикого. З часів опіки наді мною він суттєво постарів. Та не зважаючи на роки, виконує не лише обов'язок, а й з усього серця бажає допомогти мені пристойно жити без матері.

– Дивися, що я тобі приніс! – подає мені Шантоні два глянцевих запрошення на якийсь бал чи інше збіговисько паризьких негідників та нероб. Саме так я називаю вершки нашого суспільства, адже на них працює купа людей, а ці зайняті лише розвагами або думками, як насолити конкуренту?

– Навіщо це мені? Мсьє Робер, Ви від мене здихатися хочете? То так і скажіть. Тільки якщо там не буде принців, я піти й не подумаю, – намагаюся сумно пожартувати, а він сприймає мої слова буквально та з надією в голосі промовляє:

– Чому ж? Буде там принц і не один. Чув, що на вечірку запрошені два брати близнюки, спадкоємці трону з Саудівської Аравії.

Від цих невинних слів мене наче струмом ударило і я скрикнула:

– О, Господи! Дядечку, пощадіть.

– Ну, прости мені дурню старому! Лізонько, скільки вже можна сумувати через той нещасний випадок? Забудь і живи собі далі, – спокійно радить мені опікун. А я знову бачу в себе на колінах море крові й те, як Анвар задихається від куль, що призначалися мені.

Злісно кидаю кольорові листівки на стіл і зникаю у своїй спальні, щоб поплакати. А бідолашний опікун тільки б'є себе долонями по стегнах та жалібно зітхає через те, що його турбота знову виявилася невдалою.

Як поплакала – стало легше. Думаю, а може й справді вилізти з власної тюрми, щоб побачити інші обличчя? Хоча кожної ночі я зустрічаю уві сні зачаровані очі Еміля. Теж мені знайшов ким зачаруватись! Я кістлява страшна потвора, з підпухлими від нескінченних сліз очима та чоловічими м'язами на кінцівках.

Хоча якраз вони залишилися в пам'ять про наші з Анваром тренування... О, Господи! Я маю на увазі фізичні навантаження на тренажерах, у підвалі. Невже? А як же жадібні й нескінченні вправи з ним у ліжку?

Тепер мене осяяла думка: може краще піти не на бал, а в монастир? Бо після спогадів про моїх чоловіків вже ніяка клініка не допоможе. Один з них мертвий, а інший має професію сіяти смерть. Оце мені поталанило з оточенням!

Добре, зроблю те, що просить дядечку Робер. Нехай і він відірветься трохи від нашої нудьги. У нього серед публічних осіб стільки знайомих, а бідолашний заплутався між коледжем та банком або зі мною вечорами сидить. Я й сама давненько не була у Версальському парку. А там зелень і фонтани. Вирішено,

сходжу таки!

Проїхалася бутіками та знайшла собі вечірній прикид. Ні, там не обов'язкові пишні середньовічні шати. Просто начеплю скромну сіру сукню-максі й кілька прикрас. Закручу волосся у високу зачіску та й піду під ручку з мсьє де Шантоні показати, що я ще жива.

Ось настав вказаний у запрошенні вечір і наш водій ввічливо запхав обох, накрохмалених до хрусту суб'єктів, на заднє сидіння лімузина й попрямував у бік Версальських садів.

Я дійсно давно не бачила цього строкатого натовпу, серед якого з'явилася купа нових облич. Раніше мама вигулювала мене, наче безмозку болонку хоча б раз на рік, щоб продемонструвати красуню-донечку. А тепер вже я сама приперлася покивати головою туди-сюди, щоб засвідчити присутність у бізнесовому світі. І дядько Робер сяє поруч, мов наречений. Фрак і метелик йому дійсно личать, але ж навіщо вихвалитися невідомо чим?

– Лізо, дитинко! Познайомся, будь ласка, це генерал Луїс Пере. Він каже, що давно мріяв потанцювати з тобою вальс під музику великого Штрауса, – чіпляється до мене опікун і я мовчки подаю руку тому німечному залицяльнику.

– О, так! Мадмуазель Еліз мене не пам'ятає. А я бачив Вас ще в бальній сукні з пухнастими локонами, коли Ви бували тут з матінкою... Земля їй пухом! – говорить дід у парадній формі вищого складу французькою армії, тільки мені воно як серпом.

Після нудного таночка старий вояка, захекався й кудись зник, а дядько Робер взявся знайомити мене з іншими діловими людьми, котрих я не знала. Та коли до зали зайшли два струнких миловидних чоловіки, з чорнявими борідками, в накидках східних вельмож, я миттю кинулася до дівочої кімнати.

Ні, вони не звернули на мене уваги й на знайомство не зазіхали. І на вулицях Парижа людей, схожих на них, завжди багато. Та чомусь, глянувши на цих, я з новим болем згадала Анвара. До речі, жодного разу я не бачила його в національному вбранні. Бідолашний Мазіб віддавав перевагу скромному сіренькому одягу, але туга накопила неймовірна. Я тихенько всілася в туалетній кімнаті за столиком і ридала під красивим букетом.

А коли вже зібралася витерти сльози та хотіла встати, відчула позаду себе живу істоту. Без жодного звуку хтось миттю наклав мені на обличчя тканину, з ароматом незнайомої гідоти й іншою рукою міцно вчепився в моє плече. Після цього білий світ для мене перестав існувати...

РОЗДІЛ 18

ЕМІЛЬ

Вже доволі давно я вважаю себе самотнім мандрівником, що нікому не належить та вільно прямує особисто визначеним шляхом. Власне так воно й було до моменту,

доки я не вплутався у співробітництво з одним дуже впливовим клієнтом.

Якось я ліквідував наркоторговця, що підсадив на голку його доньку. Чисте виконання простого завдання замовнику сподобалося настільки, що він мене не забув і проявився вдруге.

На його домінуючу тональність уваги я не звернув, але цього разу клієнт замовляв прибрати відому політичну персону і я категорично відмовився. Одне діло відряджати на суд Божий нищих тварюк, що вештаються під ногами нормальних людей і заважають їм спокійно жити. Та геть інше – це встромляти свого носа до державних справ. Навіщо воно мені? Так і до буцегарні недалеко.

В той день я спокійно з'їздив за місто та прикупив у знайомого бариги нову оптику. Потім смачно поїв у середмісті й, згідно з власним графіком, влігся пару годин відпочити. А коли прокинувся, вирішив попрацювати з матеріалами та дістав зі сховку робочий телефон.

... Що за дурня? Рекламу я постійно блокую й геть не цікавлюся відео. Та як відкрив, то від подиву й гніву, мало не впав! З екрана на мене дивилася Ліза. Вона сиділа прив'язана до стільця й чарівний ротик був заклеєний скотчем. Оченята бідолашної випромінювали страх і біль, а скромний мейкап розтікся та засох по прекрасному личку. Страшне «кіно» на цьому закінчилося і я почув виклик.

– Доброго дня, мсьє Равшан. Чи як там Вас сьогодні кличуть? Відео перевіряти не треба, воно справжнє. Це нагадування, що необхідно виконати роботу, котру я дав. Тільки після Ви отримаєте назад свою крихітку цілою... В іншому випадку, самі розумієте, доставимо її у шматках, – знайомий гідкий голос підтвердив, що я побачив не жарт.

В очах професійного вбивці розлився туман! Такої ненависті я не відчував навіть до вітчима, коли той зачиняв мене за засув у комірці й нещадно бив маму. А як потрапив п'яним під потяг, я танцював на його могилі. Тоді мені було десять і я ще не знав, що сам стану душоубом. Та наразі у мене відібрали тендітну мрію й шантажують її життям.

– Merde! Bien, нехай буде по-вашому. Роботу я виконаю. Чекаю на подробиці та аванс, – видавив я з себе якомога спокійніше.

– Е ні, шановний! Тепер роботу Ви зробите безкоштовно та філігранно. Самі винні в ситуації, що склалася. Треба було погоджуватися на умови, які я спочатку пропонував. До речі, дуже красива дівчинка. Шкода, якщо молодою згине. Чув, що ти її ще навіть не пахав? Та досить. Стартові матеріали я надам і чекатиму позитиву.

Він заткнувся, а я шукав поглядом, що б такого розбити? Адже всередині мене лютував скажений звір і я боявся, що від гніву просто з глузду з'їду. Та все-таки я професіонал. Тому зламав у руках лінійку й почав думати.

Робити це треба було швидко. Не вперше мій шлях лежав у один кінець. Тільки раніше я рятував своє життя, а наразі Вона чекала на мою допомогу. Тому зібрав

зброярний кейс і телефони. Дістав зі сховку зручний полегшений бронезилет, що лежав без діла до сьогоднішнього дня.

Окремо схопив до пакета змінний одяг та ліки й натягнув рукавички. Взяв розбризкувач для прибирання й дбайливо попротирав поверхні. Потім запхав до смітцевої торби зайві пожитки й постільну білизну та повів оком на нетривалий, цього разу, прихисток.

Спустився до авто, склав необхідне у багажник і в дорозі поступово викидав окремо взяті непотрібні речі до сміттєвих баків. Що я зараз робив? Прості й відомі кожному професіоналу дії – палив мости. Адже з таким запеклим звіром, ніс до носа, я зіткнувся вперше й повинен бути готовий до будь-чого.

Навіть з того брудного натяку я миттю зробив висновок, що наші платонічні зустрічі з Лізою вони відстежували давно. Про свою адресу – я взагалі мовчу. Мене непокоїло інше. Заглядаючи у чарівні сині очі, я розслабився настільки, що геть не відчував стеження і це недобре!

Біля величезного замиського звалища будівельного непотребу я спинився. Що знову заплутую сліди? Не тільки! Цей закинутий кар'єр мене добре знав. По-перше, я дійсно повинен трохи випустити пару, щоб краще почуватися й думати. А по-друге, я часто тут тренуюся. От і зараз трохи підкоригував точність пострілу та стрімкість руху ножа й паралельно думав: за яку ниточку потягнути спершу?

Вирішив почати з посильного. Це буде схоже на мою згоду й на якийсь час заспокоїть потвору. А насправді якщо мені хоч примариться, що той знає про замовника більше, ніж нічого, я йому не задрю. Мені вкрай необхідно якнайшвидше знайти місце, де тримають Лізу й знищити всіх, кого там побачу.

Правда, я ще не знайшов і не врятував свою мрію та це навіть не обговорюється. Впевненість, що вкладу в операцію всі свої знання й ресурси чи навіть віддам життя, домінувала над усім іншим. Адже такої зневаги я нікому не подарую!

Впевненість у своїх силах – це добре. Ось тільки політичні гравці доволі хитрі, а їх ходи заплутані й непередбачувані. З підготовчими матеріалами до мене надіслали молоду, геть непрофесійну дівчину. Це було видно за кілометр. Вона поняття не мала, що передає з тими флешками. Та все одно я прослідкував: куди посильна пішла від мене.

Це був Північний вокзал і зустрілася вона там з чоловіком дуже схожим на безнадійного наркомана. Він її байдуже обійняв та відразу забрав якісь гроші. При цьому вони трохи посварилися й розійшлися. Нещасна зникла в метро, а я попрямував за нариком. Інтуїція вбивці підказувала мені, що він знає більше.

Майже відразу той кінчений купив дозу та насолодитися порошком не встиг. Я скрутив його до купи в першому ліпшому кутку так, що він завив, а ще відібрав у потвори припас кайфу. Здається в нього починалася ломка. Як же я ненавиджу спілкуватися з цими недолюдьми, але сьогодні вибору не маю!

І професійний нюх мене не підвів. За повернення пакетика погань розповіла, що

брат тієї дівки працює на серйозного чоловіка. Родич підіслав її до мене, щось передати. А сам вихвалявся, що вночі до них на склад привезли таку смачну кралю, якої зроду не зустрічав. Тільки господар поки не дозволяє її чіпати. Відвалив непогані гроші, щоб дивилися на всі боки. Та хто полізе до них, крутих? У неї ж, мабуть, одні ботани в друзях ходять... Слово «мабуть» мене відверто потішило!

Це вже було щось. В подяку за допомогу, я висипав порошок йому за пазуху, потім підняв тварюку й потрусив, наче брудну ганчірку та кинув на асфальт. Я не бачив як воно почало повзати й лизати свої лахи та бруківку. Не знаю, чи вистачило цього для кайфу, але діарею він точно піймав.

Адреси складу нарик не знав, а часу в мене було все менше. Тому я поїхав додому до посильної. Похмура вуличка межувала з відомим цвинтарем Пер-Лашез. Будинки тут старі й сірі. А я вважав, що обираю не найкращі місця для проживання в Парижі!

Зайшов усередину. Аромат в коридорі ще гірший, ніж фасад. Постукав, вона відкрила та хотіла закричати, але я не дав. Миттю затис рота й однією рукою заніс дівчину до захаращеної речами кімнати. Від другої зустрічі зі мною вона була страшенно перелякана і вся тремтіла. Виходить я все-таки помилився й треба було відразу питати адресу в неї. Та я провтикав.

Нічого, інколи моя робота передбачає не лише заняття для розуму, а й вправи для рук та ніг. Ось і тепер я зробив «зайве коло» та втратив дорогоцінний час. Але потрібну адресу вона мені сказала й отримала дозу феназепаму. Не смертельну, а достатню, щоб деякий час поспати та не сповістити нікого про мою раптову появу. Скільки всього бугаїв на складі вона не знала або збрехала? Та це вже не мало значення.

Як незваний гість я натягнув на себе броник і був готовий вступити в бій з групою осіб. Правда цим я давно не займався, адже мої цілі були поодинокі, вистежені й підготовані до знищення. А тут все зводилося до відваги та вишколу. Залишалось сподіватись, що мої навички значно кращі й згодиться все, чому я коли-небудь навчився. Адже помічниками сьогодні для мене будуть лише Кохання й удача.

РОЗДІЛ 19

ЛІЗА

Прокинулась я в якомусь напівтемному ангарі й відчувала неприємний холод. Періодичні дрижаки пробивали все тіло. В голові паморочилося й наvertsалась нудота, але я трималась. Як саме опинилася тут - не знаю, але всі попередні події пам'ятала добре.

Знаю, що були з дядьком Робером на урочистому заході у Версальському замку. Я танцювала зі старим генералом, а потім до зали зайшли арабські шейхи і я згадала Анвара та пішла поплакати в туалет. Там я нікого не бачила, але ж хтось таки приспав мене та приволік сюди?

Та ось здається йде відповідь на мої запитання.

– Salut! Як справи, мамзель? Чого ти тремтиш, я ще навіть не починав розважатись!
– каже високий невиразний суб'єкт, занедбане обличчя якого заросло щетиною. Він хоче здаватися королем, а сам більше схожий на опудало для відлякування птахів на приміській ділянці.

Далі в ангарі з'являється ще парочка дикунів, незрозумілої національності. Від них гидко тхне димом цигарок і перегаром невідомого спиртного. Тепер мені дійсно страшно. Адже я хотіла попроситися в туалет і цей мене б розв'язав. А тоді вже можна було спробувати вибити йому зуби або порохувати ребра й зникнути звідси. Але нині такий план вже нікуди не годиться!

– Ну, що готова обслуговувати панівну статть? – запитує інший доходяга, більше схожий на актора, в ковбойському одязі. Далі він проводить рукою по моєму обличчю та спускає долоню на груди. А я кидаюся, щоб вкусити. Він смикає руку назад і додає: – Яка гаряча! ШІ, йди зателефонуй пану. Може вже дозволить трахати її?

– Гей, пригальмує! Буде ще купа часу. Дівка здорова, як кров з молоком. Гулянка очікується завзята. А зараз прийняв клешні, бо відірву! – наказує той перший і я розумію, що він тут головний.

Третій взагалі нічого не хоче. Він товстий і байдужий. Ні, не накачаний, а саме товстий, мов лантух з осіннім збіжжям. Виходить, що мене викрали троє недолугих поросят, але в них є господар. Значить, тому від мене щось треба, а це лише тупі охоронці.

З подібних роздумів випливає, що дядечку Роберу прийдеться готувати викуп! Це як мінімум. Та він все зробить. Думаю, наразі вже підняв на ноги всю округу й точно покликав на допомогу свого дорогого Фонте. Залишається почекати. Тільки чому тут такий лютий холод?

От дурна! По-перше, вже точно сіло сонце й надворі стало прохолодно. А ще моя сукня призначалася для танців у яскравій залі, а не для великого хліва, без вікон і дверей.

– Все, придурки, нумо писати відео з цією павою. Бо як не зробимо - господар нас тут разом з нею прикопає. Де мій телефон? Халявник, ти знову порнухою розрядив апарат? – ляснув високий ковбоя по потилиці.

– Несу вже! Чого ти причепився? На, пиши. Це що їй треба рота відліпити й дати прочитати текст? А він у нас є? – метнувся невисокий та подав телефон, але знову отримав подяку по голові. Тепер ясно: чому він такий дурний.

– Я тобі зараз так відліплю, що всі мізки повилітають! Який, на хрін, текст? Подивися на цю промовисту картину. Ті, хто її обожнює, як побачать оце нещасне розмазане личко, то зроблять усе аби ми її відпустили, – красується своїм розумом головний.

– А хіба ми її не вб'ємо? Вона ж нас бачила й миттю флікам закладе, – видав припущення ковбой і тепер мені стало ще холодніше. Та раптом я подумала, що все

це нагадує театральну виставу аби залякати мене чи просто похизуватися силою перед прив'язаною до стільця дівчиною.

Відео вони все-таки відзняли й комусь надіслали, а потім відразу звільнили мене від своєї присутності. Так я й просиділа цілу ніч. Десь дрімала, а десь відключалася. Вранці товстий приніс мені пляшку води й напоїв. Я попросилася в туалет і він пішов спитати на це дозволу.

Ноги мені розв'язали, а руки не схотіли. Сказали, що я й так зможу зняти труси. Начеб-то жінки ще й не на таке здатні, бо вони гнучкі. От якби вони мені й руки розв'язали - тоді б побачили мою гнучкість. А так я лише зробила свою справу та й повернулася на стілець.

До вечора тут нічого не відбувалося й ті свині до мене більше не заходили. Про наявність сонячних променів я здогадувалася через дірки у високій стелі, але коли сонце знову сіло приїхав ще один цербер. Ось він був точно страшним. Від цього віяло нахабством і жорстокістю. Мужик зайшов оцінити мене й мовчки пішов геть.

Я зрозуміла, що це їхній головний. А ще своєю скутою поведінкою він нагадав мені відразу двох знайомих вояків. Анвара – нехай починає з миром. І Еміля, котрого я вважала ворогом, а тепер думками благала про допомогу. Та він же не знає: де я. Спочатку відмовила йому у взаємності та залишила на берегах середземноморського курорту ні з чим, а тепер через простір викликаю на поміч? От же стерво! Це я про себе такої думки.

Я мріяла та навіть не сподівалася, але Він прийшов! Наче відчув, що дійсно мені потрібен. Забув про образу та з'явився, щоб визволити мене... Я не знала: як все було та потім витягнула з нього інформацію. Отже, спочатку Еміль обережно розвідав територію, що тут і де? Далі по черзі виманив двох дурнів та поклав у траві.

Але довготелесий був хитрішим і боязким, а тому швендяв біля сильного. Та й на нього у мого героя знайшовся відповідний засіб впливу. Залишався найжорстокіший і він знав, що робити. Еміль був обережний, мов справжній звір і навколо стояла повна тиша, тільки поросята зникали кудись. А цей досвідчений гад відчув присутність достойного суперника й миттю опинився біля мене та приклав до горла знайомий військовий ніж.

Я сама бавилася схожим у підвалі Анвара. А тепер він знаходився біля моєї шкіри на відстані кількох міліметрів, а значить зустрітися зі своїм інструктором на небесах я могла в будь-який момент.

Та ось мій рятівник впорався з шістками й з'явився посеред ангара у польовій формі та бронезилеті. Я зачаровано милувалася Ним, забувши про смерть. Дійсно, серед безмозких мені немає рівних! У неї біля горла красується цілий штик, а вона тішиться тренуванням тілом свого синьоокого легіня.

– Дай дівчині спокій! Тільки я і ти, як завжди, – спокійно промовив Еміль, але його очі наразі горіли лихим вогнем. Вони що знайомі?

– Та зараз, розбігся! Ось приріжу це мале стерво й тоді помахасмося ножиками. Ти ж не виконав завдання шефа й приперся сюди. То навіщо вона мені? Був чіткий наказ: або твоя ціль або наша. Хтось повинен загинути, командос, – так само відкарбував йому чужий і я зрозуміла, що пора пригадувати хоч якусь молитву.

– Та нікуди вона не подінеться. Приріжеш мене, а потім її. Тобі ж цього дуже хочеться! Он бачу, аж слина йде, – знову трішки нахабно відповів Еміль і посміхнувся...

– Тут правий, нехай поки живе. Так навіть цікавіше! Здохнеш на очах у сучки. А потім я візьму те, чого ти не встиг, – почувла я над собою і в цю мить головоріз кількома стрибками опинився біля Еміля.

Той жах, що почався далі я навіть згадувати боюся. Два вбивці екстракласу злилися у спарці, наче рідні брати. Їх двобій треба було знімати й потім за гроші демонструвати в мережі, як шедевр військового мистецтва.

Я то заплющувала очі, то стискала до болю кулачки, зв'язані позаду. Звучала сталь і бризкала кров, адже вони порівну в оманливих рухах різали одне одного. А потім підіймалися знову й продовжували бити руками й ногами та невтомно шукали у суперника слабке місце. Час зупинився!

Кілька разів життя Еміля було на кінчику ножа тієї тварюки і я просила допомоги у Бога як уміла, а сльози котилися й заважали мені бачити смертельний бій. Ось мій рятівник спромігся вчепитися в суперника ззаду та застосував свій улюблений захват стальними лещатами рук. Чужий ще намагався махати ножем, але поволі слабшав аж доки Еміль не крикнув мені:

– Не дивися сюди!

І в ту мить я побачила як він це робить. Кров з поваленого звіра рікою полилася назовні й тепер я зрозуміла, що сталося тоді з моєю матір'ю. Але наразі це не мало жодного значення тому, що Він врятував мене, а значить замолив свій попередній гріх.

Господи! Знову калюжа крові, від якої підступно тхне смертю. І чому цей жах весь час переслідує мене? Я бачу, що Еміль поранений, але живий і на ногах. Борюся з собою й хочу так багато сказати Йому. Але цілу добу я нічого не їла й була майже нерухома. Може тому, як випещена панянка, знову безвідповідально втрачаю свідомість...

РОЗДІЛ 20

АНВАР+ЛІЗА+ЕМІЛЬ

Приходжу до тями від Його теплих рук. Сиджу в якомусь авто на пустирі, а Еміль з водійського сидіння обережно протирає моє лице вологою серветкою. Я ще перелякано сіпаюсь на всі боки, а він посміхається тим своїм пронизливим поглядом і лагідно промовляє:

– Привіт! Не бійся, це всього лишень я.

– Де ми? – намагаюся зрозуміти, що відбувається. На це мій могутній рятівник відповідає:

– Краще запитати - які? Ми живі й це головне. На, попей! Ці тварюки тримали тебе без їжі. Скоро десь поїмо. Ти як взагалі?

– Я не знаю... У тебе знову кров на руці. І на штанях... – розгублено обстежую очима його пошматовану форму мілітарі та потроху повертаюся до здорового глузду.

– Нічого. Жгут я наклав, кров спинив, а штани нові знайдуться. Йди сюди, – пригортає він мене до себе і я відчуваю, як відразу стає легко й затишно. – Поїхали звідси. Не плач і забудь все, що бачила. Добре?

– Як таке забути? Емілю, чому зі мною це робиться? Я така вдячна тобі! Якби не ти, вони б мене... А потім вбили, – продовжую я свою сумну «пісню».

– Лізо, прости! Знову ти страждаєш через мене, – протирає він свій насуплений лоб та починає вибиратися автомобілем з кущів на дорогу.

– Тобто? До чого тут ти? Я думала, що вони від Хейсбі хочуть викуп. Сподівалася, що дядечко Робер назбирає грошей і мене відпустять... Ні? – наївно дивлюся на Еміля, а він тяжко зітхає та більше не може прикидатися:

– Ні, маленька Хейсбі. Це все мої гріхи нормальним людям спокійно жити не дають. Самотнім я був невразливий. А потім у мій світ прийшла ТИ. Я хотів зав'язати, та не всім це до вподоби. Ось і вирішив один покидьок покарати мене твоїм викраденням.

– Ти серйозно зараз? – перепитую з недовірою. І чому в правдиві слова люди не відразу вірять?

– Так, серйозно. От чорт! І куди ж нам тепер? Ця мерзота має такі зв'язки, що треба сто разів відміряти, перш ніж один відрізати, – тихенько прямує примиською трасою Еміль. Я бачу, як важко йому тримати кермо й розумію, що він втратив багато крові. Тому прошу:

– Давай я покермую.

– Угу! Ти ніч не спала, добу не їла і вся тремтиш від шоку. Це якраз ті якості, що допомагають водію гарно вести авто, – гальмує він і зупиняється.

– То сховаймося в якомусь приватному готелі, а там вже подумаємо, що робити далі, – нахабно пропоную я Емілю свою компанію та вже не думаю про ступінь моральності.

– Не можна. Багато хто з легкістю захоче отримати грошей за наші голови. Це не людина, а пекельний шур. Навіщо я тільки зв'язався з ним? Знав же, що то за персона! – карається він заднім числом, а мене так і розбирає цікавість:

– Це хтось нагорі? А що ти для нього зробив?

– Та суто дрібницю. Знищив одну блоху, що продавала наркотики його доньці. Я про нього майже забув, а от він про мене Ні. І тебе втягнув у свої брудні ігрища, – Еміль продовжує винуватити у всьому себе, а мені раптом стає ліпше.

Від азарту боротьби й переслідування я забуваю про страх і втому та підкидаю ідею, що випадково приходить до голови. Нормальній людині вона може видатися божевільною:

– А поїхали до Анвара!

– Та ні, Лізо. Нам до нього ще зарано, – миттєво реагує на мою дивну пропозицію Еміль, але я не вмію здаватися й продовжую чіплятися, мов той кліщ.

– Ти не зрозумів. Не та той світ. Просто його будинок тут зовсім поруч. Я впевнена, що там ще ніхто не живе. Доки узгодять з закордонною ріднею, власність стоятиме пустою. У мене й переодягтися здається буде в що. Прошу тебе, поїхали.

Я все-таки невиліковна! Побачила на балу чоловіків у національному східному вбранні й почала ридати. А тут з легкістю збираюся побувати в домі, де ми з Анваром тренувалися, гралися з ягнятами, кохалися... Та після пережитого сьогодні, минулим мене вже не налякати. Розуміючи це, Еміль вирішує уточнити:

– А тобі не важко буде знову бачити його дім?

– Даруй, але мені наразі й дихати важко. Я страшенно хочу помитися, перевдягтися й поспати... Тому Ні, не важко, – впевнено пояснюю йому. – Тут за рогом, повертай он до тієї крайньої будівлі.

Двір загиблого Анвара Мазіба дійсно заріс травною й бур'янами та вікна не світяться. Значить точно ніхто не живе. Еміль тихенько паркує автомобіль за домом і дістає з кобури зброю. У півночі його мисливський погляд досконало вивчає все навколо, перевіряючи територію на безпечність.

Парадні двері замкнені мабуть ще господарем, та ми увійшли не через них. Здавалося я тут знаю геть усе. І взагалі пройде якась мить і Він з'явиться переді мною, щоб оповити теплими вогнями люблячих очей. «Божевільна, забудь і живи далі!» - чую Його наказ у голові та настирливо проганяю сумні думки. Далі запрошую Еміля зайти через потаємні дверцята, що більше схожі на вікно. Вони відчиняються відомим мені секретом.

– Наче нікого, – продовжує роздивлятися своїм гострим зором професіонал місце нашого прихистку. Він обстежує все, до комірки, та йде забрати з авто цінні речі: зброярний кейс, мішечок з готівкою й бронезилет. І одяг, що захопив, згодиться.

А я вже встигла прийняти холодний душ. Та не такий він уже й холодний. Ну, не вмикати ж генератор, щоб всіх сусідів серед ночі на вуха поставити. Знайшла свої джинси, майку та закуталася в плед. Ой, як добре бути чистенькою!

Пішла до кухні, пошукала щось їстівне та знайшла сухофрукти й цукор. Навіть кава є! Увімкнула газ – працює. Еміль заглянув до мене і я побачила в його очах крихту ревності.

– Ти так органічно вписуєшся у цей дім, наче він твій, – почувла я від пораненого рятівника.

– Бачиш, якщо людина добра, то навіть з того світу допомагає. Йди, прийми душ, це так бадьорить. А потім я зварю каву. Та й рани твої обробити треба, – хазяйновито розпоряджаюся, ніби не чую тих його слів. Еміль ввічливо підкоряється, адже він гість.

Далі я порпаюся в аптечці Анвара та знаходжу там дуже необхідні для воїнів ліки: антибіотики, стерильний бинт, пластир і жгути. Все те, що Емілю зараз конче потрібне.

Він повернувся до кухні свіжий та гарний. Ми запалили свічку й поставили її так, щоб на вулицю не було видно. А самі вдивлялися в очі одне одного та з задоволенням пили каву й жували трішки засохлі курагу й інжир.

Тепер я почувалася винною відразу перед двома захисниками-янголами. Один з них був на небесах, а інший сидів переді мною, зморений битвою. Я не витримала й заговорила:

– Дякую тобі, що я жива й здорова. А ще давай пом'янемо Його. Адже Він віддав своє життя за мене грішну, – я перехрестилася й додала: – Анваре, прости мені...

Еміль послухався й також перехрестився, а потім раптом запитав:

– Тобто горда й незалежна Еліза Хейсбі більше не відкидатиме можливості бути поруч з простим ліонським дурнем?

– Не відкидатиме. Та й вибору в мене немає. Якщо я не сховаюся у твоїх обіймах, мене просто вб'ють. Це ж ясно. Тільки тобі прийдеться відпрацювати свій гріх довго-довго. А я з радістю читатиму в цих магічних очах те, що вони промовляють з нашої першої зустрічі.

– Що саме? – щасливо посміхається Він і чує жадану відповідь:

– Ти - моя пристрасть!

РОЗДІЛ 21

ЛІЗА+ЕМІЛЬ

Невже ми «цього» ще не зробили? Уявляєте – Ні! Бентежливий фетиш пронизує повітря навколо, але місце прихистку впевнено гнітить. Як можна забути заобрійні відчуття з одним і кинутися в те ж саме ліжко з іншим?

Взагалі я часто чула від одnogрупниць вихвалання про кількість хлопців, що пройшли через конкретну постіль. Звісно я не настільки високоморальна та все одно не можу. Адже Він тут скрізь! Просто нам з Емілем більше нікуди податися й Анвар щиросердно дозволяє перечекати в будинку ніч, тільки й по всьому.

– Давай я сам! – просить Еміль, коли я намагаюся обробляти глибокий поріз на

його руці. Кров не зупиняється й продовжує пульсувати з розірваної вени. Мої руки слабшають та я тримаюся мужньо. А він бачить мій стан і дбайливо каже: – Наповни мені, будь ласка, шприц он з тієї ампули. І піди водички попей.

– Добре, – покірно киваю я та чую як тремтять коліна. Набагато гірше, ніж коли сиділа з придурками в ангарі. Може це тому, що за Нього в мене душа болить. Тут усе просто: я Його кохаю!

Еміль гідно справляється з лікуванням пораненої руки. Він сипле на поріз кровоспинний засіб, а потім туго та вправно, наче все життя це робив, забинтовує іншою рукою передпліччя. Далі хвацько вводить собі ліки та поглядає на мене загадково й блаженно.

Він стомлений і погано почувається, але сподівається, що ми проведемо решту ночі в обіймах. Та я НЕ МОЖУ! Через це постелила йому на широкому дивані, а сама вирішила ще попити кави й вартувати тому, що небезпека ходить десь поруч і розслаблятися не можна.

Поранений підіймається з крісла, дивиться на моє заняття та здивовано питає:

– А що ти робиш?

– Готую тобі постіль. Не хвилюйся ти тут помістишся. Диван великий, а я посиджу за варті...

– Тобто все, що ти казала на кухні, то були слова вдячності й жалю до побитого? – від розчарування Його голос аж затремтів. Які ж ці чоловіки швидкі на висновки! Та я повертаюся до нього всім тілом і заглядаю в кохані очі:

– Не вгадав. Я цілком свідомо обіцяла бути з тобою доти, доки не проженеш. Тільки наразі нам потрібна пильність. Той склад, з купою трупаків, звідси зовсім недалеко. А з твоїх слів - ворог у нас дуже могутній і небезпечний. Ось що я думаю, – щиро посміхаюся йому й чую у відповідь:

– А в мене, дивлячись на тебе, геть інші думки. Вони божевільні й гарячі. Як мені мати холодний розум, коли ти поруч? Та я знаю, що ти така через місце, де ми перебуваємо.

– Правильно, і це також. Тому, будь ласка, лягай. Тобі треба добре відпочити й заспокоїти кровотечу, – невблаганно наказую я й Еміль кладе Glock собі під подушку та опускається на диван. Далі тяжко зітхає й запитує:

– Що навіть не побажаєш мені солодких снів?

– Солодких снів тобі, мужній янголе! – повторюю за ним та збираюся вийти з кімнати, але він не відпускає:

– А поцілувати?

– Емілю, ні! Невже ти не розумієш, що ми не зможемо зупинитися? Тому не дурій і спи. А я зателефоную дядькові Роберу. Старенька мобілка Анвара ще працює. Я

поставила на зарядку. Її хрін простежиш, а мені треба дати опікуну деякі розпорядження.

– Це ти про гроші? Лізо, забудь. Дістатися до Ліона та зробити деякі справи - коштів у нас достатньо. Там у мене ще є заначка, на чорний день. Щоб перетнути кордон нам знадобляться якісні документи. Швиденько зберемося і гайда! Нехай та гнида заллється власним лайном... Вибач, просто інших слів немає, – слідкує голодним поглядом за мною Він та я невблаганна.

– Добре, відпочивай! – кладу йому руку на голову й перевіряю: чи не гарячий. Здається ні.

– Не йди. Залишись... – просить Еміль і майже миттєво засинає. А я відверто милуюся тим, кого намагалася ненавидіти та відчуваю в собі тиху радість, що все сталося як сталося.

Я йду за стіл Анвара, сідаю до його крісла й тихенько відкриваю шухляду. Ага! Його улюблена Beretta лежить на своєму місці. Перевіряю – заряджена. Давненько я не тримала в руках цей пістолет. Кладу назад та набираю номер мсьє Шантоні.

– Слухаю, хто це? – збентежено запитує він. Звісно, що бідолашний хвилюється через моє зникнення з Версалю.

– Дядечку Робер! Це я, Ліза. Зі мною все нормально. Якісь козли викрали й тримали за містом. Не кричи! Мене врятував Еміль. Так, той самий. Ніякі це не його викрутаси. Він герой, а ти... Будеш істерити, я покладу слухавку й ти мене довго не почувеш. Що значить Фонте виведе всіх на чисту воду? Послухай, він старий дід на пенсії. Йому сумно ось він і чудить. А я хочу, щоб ти перекинув на мій рахунок у Монако деяку суму. Ні? Ну, тоді готуйся коледж продавати. Не думала, що в складній ситуації ти будеш саме такий. Оревуар, адвокат! – вимикаю зв'язок, знервовано скидаю задню кришечку й дістаю акумулятор. От же старий маразматик! Як добре, що в моєму житті з'явився Еміль, бо з тими дідами я навіки в дурку потраплю.

Прислухалася – тихо. Я так кричала, що могла розбудити Еміля. Та Він дуже стомлений і міцно спить. Щоб не заснути й собі, взялася за якісь журнали на столі. Тільки почала гортати й побачила таке, чого й уявити не могла. Стос графічних малюнків і всюди на них я! Виходить Анвар вмів непогано малювати?

Господи, скільки ж у Нього було талантів: військовий снайпер та знавець рукопашного бою, добрий і чуйний до дітей власник тиру в парку розваг, неймовірний і відданий коханець, а ще він весь час мене малював. Тут такі екзотичні пози, що я стидаюся дивитися, хоч все це ми з Ним пережили... Треба негайно кудись прибрати. А краще спалити, щоб Еміль ту інтимну галерею не побачив.

... Він проспав рівно дві години й підвівся на ноги.

– Навіщо ти встав? Зі мною тут все в порядку, – бачу, що йому дійсно стало краще та дивуюся, як ці треновані люди вміють зібрати сили до купи навіть за такий

короткий час.

– Як навіщо? Я ж не настільки нахабний, щоб тебе без сну другу добу маринувати. Йди негайно лягай. Тепер я буду чатувати, – наказує Він і посміхається тому, що ми дуже схожі. Я з радістю посплю, тільки куди мені подіти ті малюнки? Я ж не встигла їх заховати.

– Добре, іду. Уявляєш, я посварилася з дядьком Робером. Цей старий пеньок так зрадив, що знову вирішив заточити мене вдома. А ще сказав, що це ти мене викрав і грошей не дасть. От мурло... – обурювалася я, а Еміль весело розсміявся й сказав:

– Малеча, я від тебе в захваті! А про гроші, я ж тобі говорив, то дрібниці. Нам головне без перешкод вибратися за місто. Необхідно змінити авто та взяти курс на Ліон. Виїдемо спозарання. У тебе залишилося кілька годин, тому не втрачай дорогоцінного часу. Будемо мінятися за кермом. А для цього треба добре виспатися, – тепер наказував Він, а я дивилася очима, повними щастя і всередині мене гуляв медовий коктейль.

РОЗДІЛ 22

ДОНЬКА АДВОКАТА

Мсьє Робер Шантоні вийшов з директорського кабінету й попрямував на вихід з будівлі коледжу. В коридорі його наздогнала секретарка та взяла якийсь підпис. Сідаючи до авто, він зателефонував своєму вірному другові Бернару де Фонте.

– На бульвар Сен-Жермен, будь ласка, – кивнув адвокат водію таксі. Він їхав до улюбленого ресторанчика, де за столиком його вже чекав комісар. Друзі замовили млинці з курячим м'ясом і апельсиновий лікер та почали свою неквапливу нараду.

– Що так і сказала: нескоро ти мене почувеш? – обережно нарізає маленькими шматочками ароматні млинці де Фонте.

– Слово в слово, Бернаре. Наче я їй взагалі чужий. Дівчинка виросла прекрасна, з материною зовнішністю й характером. Але ж закохалася в нелюда і він їй втлумачує щось своє. Ох, друже, як же мені Каміли не вистачає! Вона з малою добре справлялася, – тяжко зітхає літній чоловік та попиває з келиха лікер.

– Міг би й не казати. Вочевидь без коханої жінки ти он як зачах. Просто шкода дивитися. Та ще й Ліза своїми пригодами додає сивини. З однієї дурні вибереться, так до іншої потрапляє, – щиро обурюється ситуацією, що склалася комісар Фонте.

– А головне, що той покидьок її на гроші розводить! Сама вона б не додумалася коледж продавати. Всю справу матінки загубити хоче, заради вбивці-альфонса. Спочатку ненавиділа, а тепер звісно об'їздив її, то дитина вже й не пам'ятає хто її без матері залишив... – геть розчулився та ледве не плакав поруч з другом мсьє Шантоні.

– Перепрошую звичайно, а хіба не я тебе тисячу разів просив привести до ладу сімейні справи? Якби Ліза знала, що вона твоя рідна донька, хіба поводитися б так жорстоко й зухвало? – додає суму своєму товаришеві співрозмовник.

– Легко тобі казати, Фонте. А мені й пригадати важко: скільки разів я Камілі пропозицію робив, особливо коли Ліза народилася. Та вона весь час натякала, що ми з нею нерівня. Бачите, спадкоємиці королівської династії, чорт зна в якому коліні, не підходив у чоловіки скромний випускник Сорбонни. Ось і виросло дитя офіційно без батька... Те, що я завжди був поруч ніяк не додало родині добра, – допив свій лікер Шантоні й замовив арманьяк.

– Ну, добре. Все це байки про минуле, а наразі треба Лізу повертати. Вона казала щось про їх плани? Куди поїдуть? – гнув свою робочу лінію комісар Фонте.

– Так! Просила перекинути кошти на її рахунок у Монако. Але я відмовив і тоді вона миттю вчепилася в продаж альма-матер. Виходить, що коханці прямують саме туди. Яюсь вона прохопилася, що зустрічалася з ним на відпочинку. Начеб-то зловмисник щиро розкався і, скоріше за все, саме тоді вони й злигалися. Залишається радіти, що взагалі не вбив. Що з душогуба взяти? – геть розхвилювався Шантоні.

Ось так пліткували про нас з Емілем у затишному ресторанчику на паризькому бульварі старі діди, а ми тим часом втікали якомога далі від жахливого покидька й справжньої біди.

Наразі я відпочивала на штурманському сидінні, а мій чарівний водій зрідка поглядав на мене й танув від якихось своїх мрій. Орендоване авто впевнено домчало нас опівдні до рідного Емілю міста.

Зібраний професіонал, що вміє безслідно зникати, вже поговорив зі знайомим майстром і замовив нам документи для термінового виїзду за межі Франції. Еміль постійно щасливо посміхався та я відчувала, що його душа геть не на місці. Зрозуміло, що самотнім він був недоторканною примарою; а тепер вразливий, як будь-який закоханий чоловік.

Ми зняли номер у невеличкому готелі, за готівку, й привітна дівчина записала перші ліпші імена. Вона точно сприйняла нас за коханців, що втекли від власних родин на вихідні.

Я хотіла погуляти красивим історичним містом та Еміль виявився не дуже гостинним і заборонив. Дурний жарт, правда? Просто він ще не оклигав від попередньої битви за моє життя та пішов щось діставати. А я сиділа й затамувавши бажання уявляла те, про що вже всі відкрито пліткували. Тільки насправді воно ще не сталося між нами.

Він з'явився з величезним букетом білих троянд в одній руці й гарним мускатом в іншій. Таким Його я взагалі ще не бачила. Завжди впевнений у собі Еміль Савар наразі поведився, наче хлопчисько, що втік з дому без дозволу. Його неймовірні очі сяють у мені спекотним вогнем.

– Привіт, маленька красуне! Я ніколи не питав про твої улюблені квіти. Але ці схожі на квітучий ранок і на Тебе. Не проганяй мене більше. Можна я зостанусь? – тихо просить Він.

А я стою, милуючись Ним і відчуваю, що кожна мить не схожа на попередню. Вперше у житті я бажаю бути квіткою, ранком, чим завгодно, тільки б Він був зі мною. Не знаю: де в ньому береться та надприродна магія, щоб так зачаровувати? Я розгублено посміхаюся й простягаю руки до квітів та кажу:

– Вони прекрасні й дуже ніжно пахнуть. Можна. Я так довго чекала Тебе...

Далі вдихаю божественний аромат троянд і ми разом обережно кладемо їх на столик. Він дуже близько, але ми ще вагаємось довіритися долі, котра вела НАС таким складним шляхом.

– А я Тебе. Шукав і мріяв, що колись доживу до цієї миті. Відчув відразу, але Ти опиралася, хоч і наповнювала собою кожен мій день. Та я чекав, коли дозволиш бути поруч, – він тримає мене за руки й навіть не обіймає.

– Емілю, я Кохаю Тебе! Такого я нікому не казала, а тепер мені хочеться літати, бо Ти в мене Є... – першою зізнаюся Йому та мені так гарно, наче якийсь невидимий потік блаженства переливається між нами і я вже не намагаюся зрозуміти, що воно таке, просто тану.

– Господи! Ти сказала це. Лізо, якби ж ти знала, як шалено і ніжно я Кохаю Тебе! – в його казкових очах стоять сльози.

– Тоді розкажи. Я хочу знати, – тягнуся до Його губ і нагадую минулу ніч. – Ти просив поцілунок...

Лише тепер, з мого дозволу, Він торкається до спраглих губ давно жаданої жінки, але не поводить, наче звір. Скоріше це ніжність першого вранішнього променя, бентежливий дотик роси, лагідний подих теплого вітру. Ніколи в житті я не відчувала в собі такої оксамитової втіхи та це неймовірно! Його сильні руки турботливі й обережні, ніби шовкові хвилі. Нащо ж я так довго відмовлялася від цього вознесіння?

Тепер МИ забуваємо, що навколо існує світ і продовжуємо танок двох краплинок земного життя, що стала однією і буде такою до останнього нашого подиху. Ось тепер я розумію, чому з першого дотику відчувала Його особливість. Тому, що Він і є особливий. Той єдиний, якого можна не дочекатись, але якщо вже прийшов – то залишиться найріднішим навіки-віків...

... Еміль тримає мою долоню у своїй могутній руці, пестить губами, уважно роздивляється й говорить:

– Яка у тебе чітка лінія янгола-охоронця.

– Де? Я не знаюся на хіромантії, – блаженно муркочу, а Він випромінює щастя й пояснює:

– Ось, упродовж всього життя. Може це я?

– Так, мій янголе. Ти – моє життя, безмежне Кохання і єдина пристрасть.

Я ще не вірю сама собі. Лежу в обіймах Коханого чоловіка й розмірковую: яка в нього тендітна душа! Після всього, що я про нього знаю й бачила? Але ж Еміль воїн добра і вміє захищати свої почуття та звільняє простір від нелюдів і виродків.

Він і мене переробив. Я народилася жорстокою й дурною. І перший чоловік поглиблював мою жорстокість або давав наснагу поганяти галопом ненаситної лошиці. Та зараз мене оповило яскраве тихе світло... Якби я вміла, то співала б поруч з Ним. Більше нічого не потрібно.

РОЗДІЛ 23

ЛІЗА+ЕМІЛЬ

Третю добу заступник міністра, мсьє Жофре Ларош, не знаходить собі місця. Звісно не службовці міністерства, а інші його підлеглі – затяті злочинці доповіли, що на закинutoму складі знайшли чотири трупи й більше нікого...

Безсумнівно Ларош допетрав, що найманий вбивця, дівчину котрого він наказав викрасти прямо з Версальського балу, не квапився зробити його міністром. Клятий віртуоз перебив слабших за себе лиходіїв та зник з коханкою в невідомому напрямку.

А він так досконало готувався та майже святкував призначення! Навіть припас для слухання гарний піврічний звіт. Ларош був упевнений, що після трагічної загибелі патрона, саме його призначать на посаду керівника відомства. Лише усміхнений міністр, не маючи жодної підозри про небезпеку, щоранку тиснув колезі руку. Ларош навзаєм посміхався та від внутрішнього гніву був ладен тріснути навпіл.

Тим часом старий комісар Фонте відправив друзям-поліціантам до Монако депешу, з проханням затримати парочку втікачів. І чому я не здивована, що мій опікун настільки жорстокий? Адже Шантоні дозволив не лише розповсюдити по князівству мої фото, а й вигадані відомості про злочин.

Педантичному «таткові» страшенно не терпілося розставити все, як було й повернути непутящу дитину в рідні стіни. А як заламуватимуть мені руки при затриманні, його геть не обходило.

І взагалі головним та невідкладним завданням для обох, геть різних, гравців було перехоплення й арешт примарного кілера. Ну, а що вже чекало на Еміля в лапах продажного беззаконника Лароша – страшно й уявити. Виходить, що мій непродуманий нічний дзвінок опікуну зіграв нам на користь, адже спрямував увагу шукачів геть до іншого місця.

А ми з коханим насолоджувалися щастям уночі, а як наставав ранок Еміль мчав кудись у справах. Я ж тупо сиділа в номері, тримаючи під подушкою улюблену Беретту. Та поки нас здається ніхто не вирахував. Зате мій синьоокий кілер крутився, мов навіжений і скоро привіз десь з-за міста цілий кейс готівки. Я дуже сподівалася, що Він не відправив ще когось до пекла та Еміль клявся, що то лише його багаторічна заначка.

Далі йому потрібно було непомітно забрати зі сховку наші нові документи. Збоку все це виглядало, наче талановито відзнятий шпигунський трилер. Дивно, що спочатку я марила подібним і навіть змусила старого легіонера навчити мене адаптуватися та протистояти. Але як тільки повіяло романтикою і я потонула в очах привабливого чоловіка, всі знання вивітрилися й залишилося бажання наповнюватися Коханням.

Так само як Йому. Повертаючись до номера, Еміль залишав усе впольоване без уваги та кидався до мене, наче не бачив кілька місяців. З кожним прожитим разом днем ми споріднювалися все більше й тепер були схожі на подружжя, що пройшло через страшну трагедію й просто хоче кохати та пестити свою дорогу половинку, забувши про цілий світ.

– Емілю! Я прошу тебе: скажи, що це вже все. Що ми поїдемо туди, де я не буду почуватися пташкою в клітці та чекати, коли нас з’їсть якийсь кровожерливий кіт, – слухала я Його схвильоване серце і блаженно обіймала все, що могла обійняти.

– Майже, моя пташко! Принаймні на сьогодні точно. Я зараз хочу бачити дорогі зірочки небесних оченят повсюди: як під собою, так і на собі... Не уявляв, що зможу залежати від когось аж так шалено. А ти для мене - цілий світ, – збурено шепоче Він і я вже згодна на будь-яку небезпеку, тільки б опинитися серед його неперевершених мрій.

Ось мій могутній велетень повертається з душою ще трішки вологий, але неймовірно жаданий! Його поранення майже затягнулося. Еміль каже, що я чаклунка, адже не пам’ятає раніше такого швидкого одужання. А мої рученята й поцілунки зцілюють та гоять просто вмить. Нічого дивного, його лікує моє щире Кохання!

Ми забираємося до ліжка і, як заклинання, я повторюю у себе в голові: «Тільки поруч. Лише мій. У нас все вийде. Ми виберемося живі...» А тим часом не в змозі відвести погляду від Його розширених зіниць, а Він спеціально рухається запаморочливо повільно й зупиняється у самій глибині, щоб милуватися взаємним божевіллям, що накриває і п’янить.

Потім тихенько вибирається назовні та входить поступово, примушуючи тішитися й тамувати нестерпно гострі муки. Свідомість вже відсутня та мій чаклун всміхається і знає, що через декілька глибинних переміщень я просто вибухну нестямним полум’ям оргазму. Але я змушую себе триматись на самому краєчку захопливої втіхи й відтягую один з акордів.

Міцна рука дбайливо й обережно стискає мої схрещені долоні... Я покидаю білий світ в полоні Його лагідної сили, а поглядом сягаю найзаповітніших жіночих мрій. Знесилено, лише вустами, сп’яніло шепочу:

– Кохаю...

І чую, як в блаженстві Він додає:

– Єдину в світі...

О, більше я не можу! Заклякла десь у просторі магічної безодні, а далі відчуваю шквал, наче голки з медовим вістрям розсипалися по мені. Кричу надривно й викидаю з розбурханого лона гарячі хвилі вдячної вологи та божеволію від насолоди.

Мій бідолашний сильний воїн блаженно ловить кожен подих своєї задоволеної жінки та не насмілюється й ворухнутись. В знеможі прикриває очі аби збагнути всю красу клітинного єднання, що нам подарувала доля. Я ще тремчу і відчуваю спочатку незрівнянну силу і разом з нею ніжну слабкість. А Він тихенько нахилиється й вустами п'є сльози в мене на обличчі.

– Ти моє диво! Шторм і спека, шовковий вітер і шалена злива. Тендітна і могутня! Я інколи не вірю, що Ти дарована мені...

– Коханий, ти не пишеш вірші? – ослабилим голосом жартую з Ним.

– Ні. Я й писати не люблю. Але з тобою все змінилось. У мене пристрасть до життя, до віршів, до Бога й до небес... Я хочу жити у тобі ще тисячу життів, – тепер мій завойовник зовсім поруч. Я відпочила і готова продовжити прекрасну битву. Аби віддати все тому, хто врятував мене від смерті та від нудних і сірих буднів.

... Ми засинаємо в обіймах, але навколо світ не спить. Одні десь нишпорять в Монако, а інші риють весь Париж. Ларош не вміє зупинятись. Не вірить, що комусь під силу його так зневажати та зникнути кудись без сліду. Тому він надсилає у більшість міст своїх агентів. А ті вже розповсюджують, серед ділків злочинності та навіть серед убогих і бездомних, замовлення на пошук. Певно нічого нового, але тепер ми з судженням замовна здобич.

РОЗДІЛ 24

ПОДОРОЖ

Сьогодні у нас з Емілем дуже відповідальний і складний день. Він жартома сповістив, що «повідривав усі хвости» й ми впевнено можемо вирушати до нових земель. Ні-ні! Звісно він нікого не вбивав, просто зібрав усі необхідні речі та остаточно домовився про від'їзд.

Авто мій воїн змінив на більш сучасне й швидке так, щоб від Ліона до Марселя ми домчали години за три. А далі... Я завжди любила подорожі, але не в один кінець. Це сумно й навіть страшно! Та зворотного шляху немає. Навіть такий мужній чоловік, як Еміль Савар, не зможе перемогти армію злочинців Лароша, разом з французькою поліцією, котру підрядив Фонте.

Вибралися раненько. Навіть сонце ще спало, коли ми попрощалися з прихистком кохання ніжною близькістю й почали втілювати план розставання з рідною Францією. По-жіночому треба було б поплакати в дорогу та коли я дивлюся в Його очі, мені байдуже до цілого світу. Скаже стрибнути з Ейфелевої вежі чи покласти голову під гільйотинний ніж, для Нього я виконаю. І це не фанатизм. У даної поведінки є інше визначення – довіра коханій людині.

Чи МИ щасливі? О, так! Але зараз в наших очах, навіть не обізнаний з ситуацією, міг би помітити невимовний сум. Адже Еміль знову тікає сам від себе та від тварюк, котрі не дозволяють йому стати праведником. А я – прямую за тим, кого подарувала мені доля.

Так, вона була жорстокою й підкинула Кохання дивним чином, відібравши при цьому матір. Та з долею важко сперечатися й ми скорилися їй. А тепер намагаємося вижити, щоб відкрити чисту сторінку й почати все майже з нуля. Залишимо лише щирі відданість одне одному, бо це головне.

Наша подорож протікала на диво легко. Тільки час від часу, поглядаючи на краєвиди за вікном, ми тяжко зітхали й пропускали чи обганяли інші авто на швидкісній трасі. Завжди готовий до несподіванок Еміль вбрався в легкий дорожній костюм та накинув зверху сорочку, щоб приховати кобуру. Але впродовж усього шляху нас ніхто не чіпав.

Та за декілька кілометрів від Марселя, на величезній швидкості, нас наздогнав пікап зі зміцненим металевим бампером й різко стукнув в задню частину авто. Ясно, що ми були пристебнуті та все одно за інерцією обох сильно сіпнуло вперед. Еміль миттю натиснув на педаль газу. Але наші переслідувачі не відстали та вже готувалися повторити свій попередній крок.

Я бачила як загорілися гнівом очі мого воїна й він настирливо обмірковував свої подальші дії. Щодоуху промчав вперед і знайшов серед мандрівників невеличку діру, а потім скомандував мені:

– Тримайся, маленька! Голівку зафіксуй. Зараз буде «бум».

Далі різко пригальмував і сам вдарив те авто так, що воно втратило рівну траєкторію й пікап понесло вбік. Ми якраз проїжджали невеличкий місток. Ніякої водної артерії там звісно не спостерігалось, але десь внизу дзюрчав потічок і висота була дай Боже. Ось Еміль знову різко гальмує, робить стрімкий рух кермом та вдруге б'є автонападників. Тоді машина тих нахаб геть втрачає керування й летить вниз, збивши незначну огорожу місточка.

Наче нічого й не сталося, мій каскадер лагідно поглядає й навіть посміхається.

– Ну ось, красунечко, хоча б якась пригода. Бо я вже знудився чекати. Дивуюся: чому Ларош не спорядив за нами цілу колону дурнів? Та я жартую, крихітко! Не переймайся, все добре, – спокійно перевіряє він поглядом, що робиться позаду. Але охочих позмагатися з Саваром у вправності їзди поки більше немає.

– Прошу тебе, Емілю, не клич біду! Я хочу якнайшвидше потрапити на борт того судна. Скажи, ми справді попливемо до Марокко? І що тоді? – ще тяжче зітхаю й горнуся до його плеча. А мій фантастичний чоловік лише схиляє голову й пестить щокою мою маківку. Загадково посміхається й мовчить. Раніше я нічогісінько не зрозуміла з короткого опису, котрим мимохідь він схарактеризував нашу подорож. Але якщо найрідніший на землі вважає зробити саме так - значить воно і є правильне.

І ось ми вже серед виру портового Марселя. На жаль, наше запилене авто з пошкодженим багажником, виглядає дуже непривабливо серед чистеньких міських жбанів. Тому, щоб до нас не причепився перший ліпший патрульний, Еміль передбачливо обирає непомітні вулички.

Нарешті ми дісталися причалів. Тут традиційно пахне солоною водою й мазутом, а ще контейнерами та купами сміття навкруги. Еміль припаркувався в глибині гавані й спробував відкрити кришку та її заклинило. Добре, що мій скарб такий могутній, а тому просто стукнув по вже непотрібній посудині й та доброзичливо відчинилася.

Звиклий до навантажень боєць, по-хазяйськи, розміщує все наше добро на собі, а мені подає легеньку спортивну сумку. Потім робить виклик-маяк і ми продовжуємо шлях поміж незлічених товарних контейнерів.

А ось і наше судно. Неймовірно! На флагштоці Алжирський стяг. У мене навіть ноги затремтіли. Ясно через те, що Анвар Мазіб був алжирцем. Сьогодні я весь час тяжко зітхаю, адже виходить, що назавжди прощаюся з усім минулим. З дитячим світом випеченої домашньої дівчинки. З долею розгубленої сироти. Зі спогадами про навчання та кохання відставного легіонера. Одне я знаю напевно: поруч з Емілем мені все одно куди йти. Найголовніше, що з НИМ!

Раптом до нас підходить невисокий чоловічок, безсумнівно східної національності. Він починає говорити арабською й мій коханий легко відповідає йому, а я знову нічого не розумію, лише жест, що запрошує нас до бокового трапа.

Ми підіймаємося на борт точно не туристичного лайнера й незнайомиць супроводжує своїх гостей до трюму. Тут темно й не дуже прибрано та є кілька тісних кают, скоріше за все для відпочинку персоналу.

Нам відвели одну таку. Я невдоволено роздивляюся «нове житло» й підсвідомо кручу носом.

– Що не подобається аромат чи стиль? Ну так, це не Версаль. Але щоб непомітно вибратися - точно підійде. Сонечко, потерпи трішки, – заспокоює мене Еміль та розміщує наші пожитки.

Головну увагу він, як завжди, приділяє тонкошам розташування зброї. Виходить добре, що ми пливемо неофіційно й не проходили ніякого традиційного контролю. Адже з арсеналом, що він прихопив, нас відразу б загребли фліки й нікуди не випустили.

– Так, не подобається. Але я це переживу. Для мене головне: завжди бути поруч з Тобою. Все інше неважливо. Навіщо ти питаєш про те, що знаєш краще за мене? – пригортаюся я до його грудей, відчуваю ніжний аромат коханого тіла й мені вже байдуже до всього, що оточує. Достатньо просто тримати Його в обіймах.

А він притуляється вустами до моєї голови й кілька разів тихенько цілує та каже:

– Дякую, моя безстрашна малече. Все буде добре. Тримайся, адже ти вирішила бути дружиною вбивці.

– Мовчи! І взагалі я поки не давала такої серйозної згоди. Щоб бути з тобою мені не потрібен конкретний статус, я просто твоя тінь. Цього мені вистачить.

– Яка ж ти в мене неймовірна! Кохаю тебе, віддана дівчинко. Я спробую не посоромити твоєї довіри й доброти. Ось, помий тут ручки та лягай відпочити. Ми довго їхали. До речі я ніколи не питав: як ти ставишся до монотонного гойдання на хвилях? Адже це важливо, а я пропустив.

– Та не знаю. Наче нічого. Я бувала на яхті, по кілька годин. От заразом і перевіримо, – знизую плечима й виконую його накази. – А ти куди зібрався від мене?

– Піду, роздивлюся навколо. Не бійся, тут ми серед своїх і тебе ніхто не зачепить, – впевнено відповідає Еміль та зачинає мене зовні.

Дивно, що поруч з Ним я розгубила всі навички «вбивці» й часто тремчу за наше Щастя, мов листок на холодному вітрі. Ось і тепер не знаю: це жалюгідна атмосфера мене так гнітить, чи якась внутрішня пересторога невідвортної біди?

РОЗДІЛ 25

ГОРЕ

Старий паризький комісар Бернар де Фонте у своєму житті бачив стільки трупів, що ними можна сміливо заповнити невелике сільське кладовище. Але сьогодні він сидів у своєму улюбленому кріслі, на терасі, й пив. Спочатку довершив Мартель, а потім взявся за Хенесі та все одно був тверезим. І справа не лише в надмірній вазі, по якій градуси ще повинні розповсюдитися. Просто новина, котру принесли була страшна й, на жаль, достовірна...

З того часу, як вони з вірним другом адвокатом де Шантоні, сиділи в ресторанчику на бульварі Сен-Жермен пройшло з десяток днів. Тоді адвокат вперше так відверто шкодував про своє неправильно прожите життя. А ще дуже переймався зникненням з Версальського балу рідної доньки, яка вважала його лише опікуном. Так повеліла мати дівчинки – коханка адвоката.

Наступної доби, після викрадення, Ліза зателефонувала й вимагала перекинути їй грошей до Монако. Ось тоді Шантоні й попрохав допомоги у комісара. Адже дитина вже й так наробила дурниць. То вона вивчала бойові мистецтва, щоб поквитатися з вбивцею матері. Потім завела роман зі старшим на тридцять років відставним легіонером. А довершила свої «подвиги» тим, що закохалася у вбивцю рідної неньки та втекла з ним кудись!

Через подібні балачки у двох сивих чоловіків просто серце кров'ю обливалося. Треба було негайно рятувати блудливу вівцю. Адже Ліза мала проблеми зі здоров'ям, про що стверджували невтішні діагнози. Спочатку шок та травма голови в ніч загибелі матері. А потім через того старого ловеласа, що прикрив її в нетрях від вірної смерті, вона якийсь час була геть не при собі.

І хоч де Фонте вже давно не служив, але його зв'язкам міг позаздрити будь-який

зірковий оперативник. Тому він зробив офіційний запит на загальнодержавний розшук Лізи, але новин якийсь час не було. Донька старого товариша немов у воду канула. І ось вона знайшлась... Чи краще сказати: прийшла інформація про те, що її більше немає серед живих.

Дівчина не дожила й до двадцяти років! Як розповісти про таке батькові? Бідолашний Шантоні спочатку поховав кохану жінку та сподівався, що правоохоронна система ось-ось поверне йому дитину й він розповість, що Ліза не сирота, бо він її батько. А тепер виходить, що її можна лише відспівати? Адже тіло дівчини поглинула темна вода Атлантики.

Зі звіту виходило, що в Монако її не було. Парочка помандрувала геть в іншому напрямку, вздовж берегів Середземного моря, до Гібралтару. Причому не на круїзному лайнері, а на рибальському судні «Safinat alsayid aleazim» (Корабель великого майстра). Його капітан: Хасан Уза-Тарік намагався підзаробити й узяв туристів на борт. Куди прямував і від чого тікав Лізин коханець – важко сказати. Та хіба мало у серійного вбивці для цього причин? Тільки невже йому мало було повій на світі? Навіщо він мале дівча погубив? Де Фонте відсунув порожню склянку й тихо плакав...

– Що ти вирішив, Бернаді? – вийшла на терасу дружина комісара й навіть не намагалася його втішати. Вони так довго були разом, що дама вміла відчувати всі його струни душі. Тому просто винесла чоловікові кави.

– Я не знаю, Анет. Мабуть, вперше в житті не знаю, що йому сказати. Ми з ним стільки всього пережили, а тепер мені невтямки, як таку вість принести? Спочатку Камілу у нього рука вбивці відібрала, а тепер і дочку! Я не знаю... – прикрив долонями старече обличчя комісар Фонте.

– А знаєш, поїхали до маєтку разом. От просто зателефонуй і вперед. Не можна Робера залишати на самоті. Він же всіх втратив, ще заподіє щось собі. Але сказати повинні саме ми. Бо не пройде й доби як усі газети Парижа рознесуть цю страшну новину, в найгідкіших барвах. Знущатися з горя вони вміють добре! Я зараз зберуся, а ти кави попей аби збадьоритися, – буркотіла мадам де Фонте та мирно поглядала на геть п'яного чоловіка.

Скоро до воріт під'їхало таксі й шанована пара попрямувала до маєтку Хейсбі. Адвокат Шантоні тихо сидів в кабінеті своєї коханої (тепер мертвої) Каміли дуже сумний. Ніяких дзвінків чи новин про Лізу не надходило і вже майже два тижні в будівлі стояла мертва тиша. Та він до неї зник. Отак сидів вечорами, повернувшись з коледжу й пригадував щасливі роки, коли тут дзвенів сміх його чарівних жінок.

Він проклинав себе за те, що примусив Лізу поїхати на бал до Версалю. Вона ж навіть не хотіла, а він наполіг. Дівчинка там просто всіх красою скорила! Старий генерал мало не вмер від щастя, коли танцював з дитиною. Власне, вона дуже схожа на Камілу. Ті самі яскраві очі, струнка й горда фігура, личко божества, а ще манери справжньої мадмуазелі...

І навіщо проти ночі приперлися де Фонте? Та ще обоє? Зараз Анет знову почне читати мораль про родинні цінності й про те, що вже нічого не змінити. Наче він

сам про це не здогадується. Жінки! Завжди клюють по живому.

Добре, треба зустріти. Адвокат підвівся на неслухняні ноги й відчинив друзям. Ті намагалися бути спокійними, але за їх виглядом Шантоні зрозумів, що приїхали вони з поганими новинами. Очі комісара червоні й від нього пахне спиртним, а його дружина зиркає на всі боки, ніби шукає когось.

– Ласкаво прошу, проходите, – пробубнів Шантоні та запросив друзів на дивани у вітальні. Потім, щоб не тягнути самі знаєте за що, заговорив: – Я так розумію, що ви мені про Лізу вісточку принесли. І куди ж вона потрапила цього разу? Я готовий вилітати.

Парочка де Фонте наморщила брови й Анет ткнула чоловіка під бік:

– Давай, ти ж у цьому майстер. Бернаре, не мовчи...

– Що? Що з нею трапилося, кажіть! – підвівся на ноги Шантоні й почув від товариша:

– Сядь, Робере, прошу тебе. Ось візьми й сам подивись. Я не можу про це говорити. Анет, принеси води!

І старий та змучений чеканням адвокат взяв до рук поліцейний протокол і копію зізнання капітана алжирського судна, що стало останнім прихистком для його доньки...

Там чорним по білому писалося, що дванадцятого листопада цього року в районі протоки Гібралтар, під час семибального шторму, з судна алжирського рибальського флоту зникла пара туристів. Капітан, на їх прохання взяв мандрівників, що прямували до берегів Марокко. Він надав їм каюту й навіть не уявляв: навіщо серед ночі дівчина вийшла на мокру палубу? А коли її змило черговою хвилею, парубок шубовснув слідом у воду, щоб врятувати. Але ж негода була сувора й моряки намагалися шукати увімкненими прожекторами. Та стрибати за борт ніхто не наважився й туристи загинули. Пошукову операцію не проводили через те, що шторм вирував іще кілька днів. Та й взагалі намагалися шукати загиблих, серед глибокої води, де водяться акули – не було жодного сенсу...

Анет стояла поруч з адвокатом і тримала в руках склянку води. Та здається Шантоні її не бачив. Він просто дивився кудись крізь простір і сам видавався неживим. Нічого не казав, не плакав, просто випустив з рук той нищівний папір та майже не дихав.

Далі комісар з дружиною не змогли дивитися на біль товариша й викликали карету швидкої. Тепер з маєтку до лікарні повезли останнього з пожилців і будинок геть спорожнів. Не таким хотів бачити його колись випускник Сорбонни, що прибув на запрошення прекрасної молоді дами аби стати її особистим адвокатом.

Лізу Хейсбі «поховали» поруч з матір'ю, в родинному склепі. Звісно її труна була порожньою, а однолітки все несли й несли гори квітів та ніяк не могли збагнути, що синьоокої веселої бешкетниці більше немає серед них.

РОЗДІЛ 26

ХЕПІ*ЕНД

Яскраві промені сонця граються зі мною через вікна скляної веранди. Я сиджу на терасі, за столом і намагаюся впорядкувати рахунки, яких накопичилося багато. Мій працелюбний господар не любить паперової роботи та спозарання помчав до виноградників, а потім у місто за обладнанням для виноробні.

Раптом чую, як пронизливо кричить Майра, наче її хтось ріже на шматки. Миттю кидаю свою арифметику та уважно роздивляюся простір западного зеленого подвір'я й бачу, як Стівен катає Лін на білосніжній вівці. Ми завели її в пам'ять про Анвара. Та й діточки від пухнастої тварини в захваті.

Нашій донечці лише два з половиною роки, а сину – п'ять. Лін така ж рухлива й вреднюча, як я колись. А Стів – повне відображення тата й для своїх років він розсудливий та спокійний добряк. Малеча між собою гарно ладнає, адже в цих краях важко бути поганим.

Коли ми з Емілем вимушені були зникнути для цілого світу, не випадково обрали собі для нового життя найменший на планеті материк. Так, я кажу про Австралію – батьківщину кенгуру й коал, евкаліптів та відомих і смачних на весь світ вин.

Даруйте, я повинна зупинити розповідь та глянути, що робиться з тими шаленими дітьми? Адже вівця кричить, мов божевільна. Не зупини - і вони бідолашну закатують...

– Стіві, синку! Миттю припини тягати Майру за хвіст. То ж не кермо твого самоката. Спробуйте поводитися з тваринкою дбайливо. Вона вас любить, а ви над нею знущаєтесь. І, заради Бога, не пускай сестру до Лімпопо! Дайте мені кілька хвилин попрацювати, бо як не опануєте себе, зачиню у кімнаті, – намагаюся зробити грізне обличчя, а з очей так сиплються щасливі іскри. Як, дивлячись на своїх маленьких янголят, мені сваритися?

З почутого можна подумати, що я перетворилася на веселу фермерку. Може й так? Та коли ми, змучені втечею, зійшли на цю землю в порту Мельбурна я взагалі не знала: чи ще жива? Але мій мужній і відданий Еміль був більше налаштований на позитив і не бажав здаватися. До готелю Він ніс мене на руках і весь час повторював:

– Будь ласка, ще трішки потерпи... Крихітко, у нас все вийшло!

Далі були поневір'яння: куди прихилити стомлені голови втікачів? А потім ми ризикнули зробити перший внесок за невеличке ранчо й поселилися там. Місце було незнайоме й люди чужі, але доброзичливі. Тут на просторах «садового штату», я кажу про Вікторію, ми й осіли. Спочатку думали займатися вівчарством, як сусіди. Потім Еміль вчепився в ідею страусової ферми, бо й таких тут багато.

Межи пошуків власної справи, Він пірнав за коралами, шукав золото й працював на будівництві. А мені надриватися заборонив. Адже ще на алжирському судні я

погано почувалася й мене страшенно мучила морська хвороба. Пігулки від неї геть не допомагали. На суші ми відразу звернулися до лікаря й дізналися, що хвилі тут ні до чого, бо в мені вже бешкетував маленький Стів. Так ми стали родиною.

Розповісти: як ми «потонули» для всіх? Та дуже просто. Той капітан, що взявся нас витягнути з домашньої біди, вельми допоміг. Коли я бігала зі своєю нудотою по палубі, його осяяло, як інсценувати загибель. Він дав нам міцний надувний човен і біля берегів Рабата (Марокко), під час трибального шторму ми розпрощалися з командою.

Невдовзі в тих місцях дійсно розгулялася шалена негода, що вирувала кілька діб. А моряки, прибувши в місце постійної дислокації, відразу звернулася до поліції з зізнавальною заявою. Ось так ми й померли для всіх. Жорстоко? Можливо, але хіба нас залишив би у спокої кровожерливий і мстивий Ларош? Та й опікун знову запахав би підопічну до божевільні.

Йшов час і, працюючи на золотокопальні, Еміль спромігся знайти кілька самородків, за процент від яких ми скоро викупили ранчо й почали обживатися. Коли народився Стів, ми з Коханим побралися в найближчому місті Балларат, у католицькому храмі Святого Патрика. Це звісно не собори Франції, але нам для спокою душі було достатньо. Знаєте який девіз у цього крихітного штату? Мир і процвітання. А хіба ще щось потрібно для добра?

Окрилений нашим щастям Еміль Савар... О, пардон! Згідно з виготовленими ліонським майстром документами ми тепер Елізабет та Емільєн Сандерси. Та ми звикли! Так от Еміль працював по господарству, наче віл і скоро попрохав моєї згоди на купівлю перших саджанців виноградної лози. Всім відомо, що не лише Франція, а й цей дивовижний гарячий край славиться неймовірно смачними та високоякісними винами.

Далі життя помчало, мов м'ячик з гори. Наші виноградники росли й мій чарівний трудівник, зі своєї легкої руки, вже наймав робітників для збору врожаю. Еміль – дуже особлива людина. Він каже мені, що коли саджає лозу, просить у Бога прощення за знищені душі негідників. Так, вони продали їх дияволу, але ж на світ їх пускав Господь... І за це також я щиро кохаю свого Чоловіка. А коли ми святкували входи до нового дому я зрозуміла, що в нас буде Лін.

Тепер вина з нашого виноградника з радістю приймають кілька ресторанів Мельбурна. Та я не потикаюся туди й звикла до зеленої тиші. Ну, що нового можна здібати ще в одному гамірному мегаполісі зі скла й бетону? Мені набагато комфортніше серед духмяних кущів акації та поляни різнобарвних орхідей. Ніколи не думала, що з мене вийде така садівниця. Але якщо тебе оточує блаженний світ Кохання – стаєш неймовірно романтичною й сентиментальною.

До речі у нас з Емілем склався чіткий розподіл обов'язків, хоча інколи вони переплітаються й ми щасливі робити щось разом. А як випадає вільна хвилинка – беремо малюків і їдемо до Балларата. Ходимо в ботанічний сад та куштуємо морозиво чи знімаємо Щастя на відео.

...Ой, подивлюся: де та невгамовна малеча? Бо поки я тут вам розповідаю, вони

точно щось утнуть, а мені потім розгрібати. Біжу подвір'ям і що ж я бачу? Дуже мене послухався син! Він заліз до загону Лімпопо та намагається тепер вчепитися у хвіст страуса... А величезна ручна тварина, що живе в нас з часу, як маленькою знайшлася на околицях і виросла разом з дітьми, дивиться на світ змученими очима й видає пронизливий крик. Могутній птах, з останніх сил, намагається втримати свої смертоносні ноги на землі й не зачепити малечу.

– Все Стівене! Ти догрався й будеш покараний! А де Лін? – кричу гучніше за страуса й шукаю очима другу дитину та ніде не бачу.

– Мамцю, а вона сховалася в будиночку Лімпопо... – спокійно доносить на сестру наш спадкоємець, коли я гладжу нещасну тварину, аби перепросити і птах вдячно блимає своїми довгими віями та радіє, що наразі здихається цих нахабних курчат.

Далі я лізу всередину його хатинки та дістаю звідти, всю вивалю в листі й соломі, красуню-доньку. А мала бандитка дзвінко верещить і відбивається ноженятами. Чомусь я миттю пригадую, як колись сама махала ногами вдома, на бульварі Барбес. І саме тоді побачила синьоокого красеня та зраділа, що вб'ю його. Господи, я навіть не здогадувалась, як безмежно і пристрасно покохаю мого судженого!

– Лін, перестань! – хапаю дівчинку за лямки комбінезончика й так несучу до будинку, а Стівен покірно прямує за нами. Він же знає, що накосячив і тепер краще не нариватися на мамин гнів. Хоча де той гнів? Коли я дивлюся на цю солодку парочку, у мене виникає лише одне бажання: побачити поруч третю пару чарівних очей і потонути в Його обіймах...

Скоро моє бажання здійснюється. Еміль уміє читати на відстані мої думки й тому з'являється на широкому подвір'ї. Він дістає з пікапа додаткове обладнання для перероблення винограду й тягне до виноробні. А потім виходить трішки зморений, але такий засмаглий і жаданий, що я просто мрію аби швидше настала ніч.

Ми смакуємо домашніми стравами та вкладаємо у ліжечка малят. А потім прямуємо до улюбленої спальні й Еміль якось загадково каже:

– Пані Сандерс, а в мене є для Вас сувенір.

– Я знаю, пане Емільєн, і дуже на нього чекаю... – підтримую його офіційну тональність, а сама тягнуся до солодких вуст. Я ж з самого ранку Його ще не цілувала й дуже скучила.

– Ні, не той. З першої зустрічі, побачивши сяйво твоїх очей я мріяв, що колись зможу подарувати оце, – він дістає з кишені коробочку і вдягає мені на шию фантастичне кольє, обсипане діамантами...

– Емілю, навіщо? Я й так тебе одного на світі кохаю! Пам'ятаю ту мрію, але тоді ми ще не знали, скільки всього переживемо і нас поєднає непереборна пристрасть та блаженне щастя.

– Саме так. Там, на бульварі Барбес, я причарував тебе і вже нікуди не відпустив би від себе, – схиляється до мене Він і ми забуваємо про цілий світ, щоб подарувати

одне одному ще одну ніч Кохання.

Ось так буває у житті. Спочатку думаєш, що в тебе все в порядку. А потім приходить Він і перевертає маленький світ жорстоко й невблаганно. Та поступово, своєю розбитою душею, гоїть взаємні рани й полонить назавжди.

Щодо адвоката Шантоні, то після лікарні він продав маєток і коледж та розподілив кошти між кількома дитячими будинками. А сам доживав віку в маленькій квартирі й разом з комісаром де Фонте вони розкрутили ще не одну складну кримінальну справу.

По-людськи, мені його звісно шкода, але я не можу ризикувати своїми найдорожчими на землі. Та й про те, що він мій батько я ніколи не дізнаюсь. А наш рідний Париж ми з родиною обов'язково відвідаємо. Колись. Дуже нескоро.